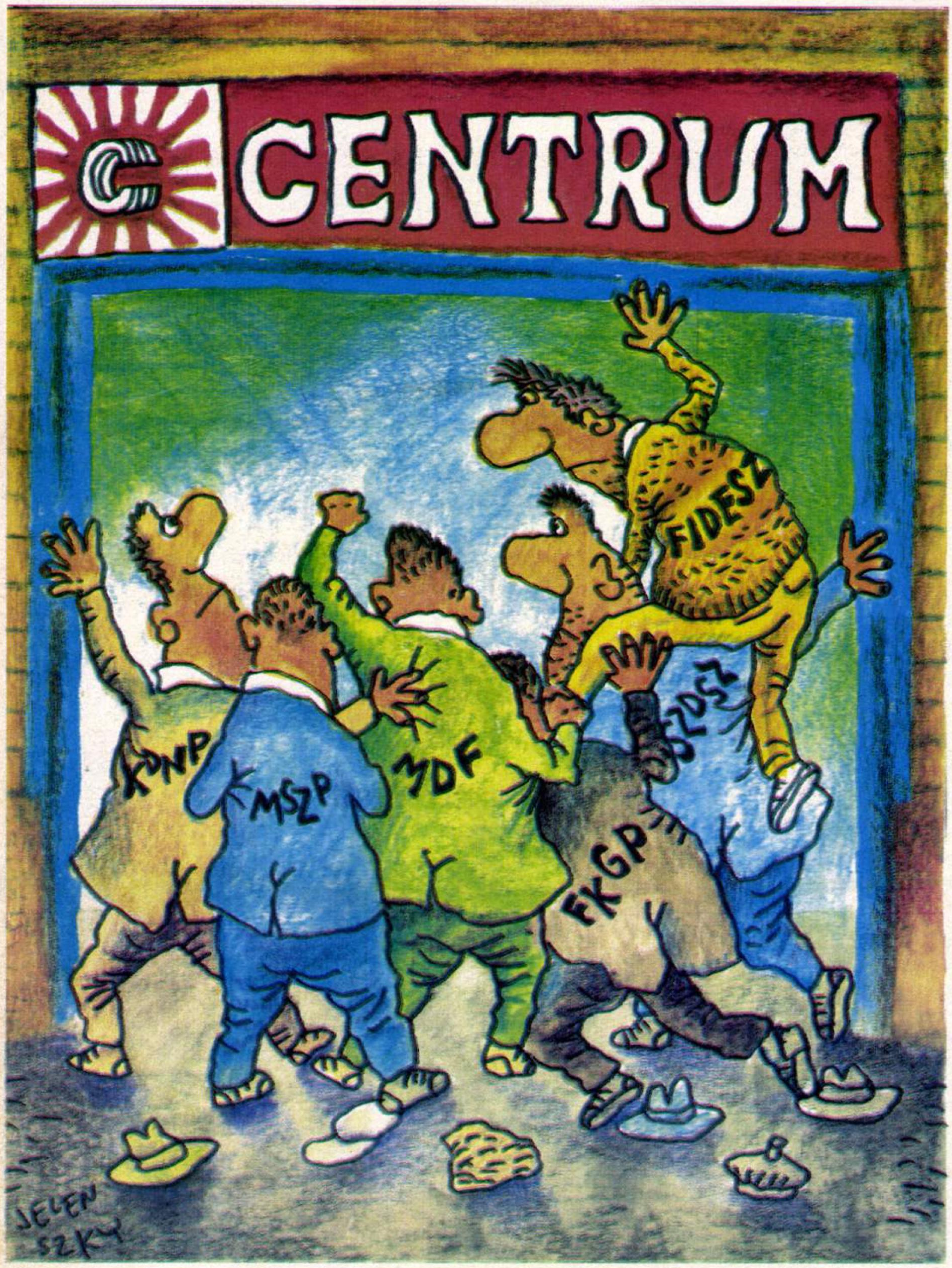
ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. ÁPRILIS 7. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 14. SZÁM

JELENSZKY LÁSZLÓ RAJZA

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Angyal János
Bodnár Gyula
Bólya Péter
Galambos Szilveszter
Iszlai Zoltán
Konrád Antal
Mátyás István
Miklósi Ottó
Palkó István
Walter Béla
Wéber Tamás

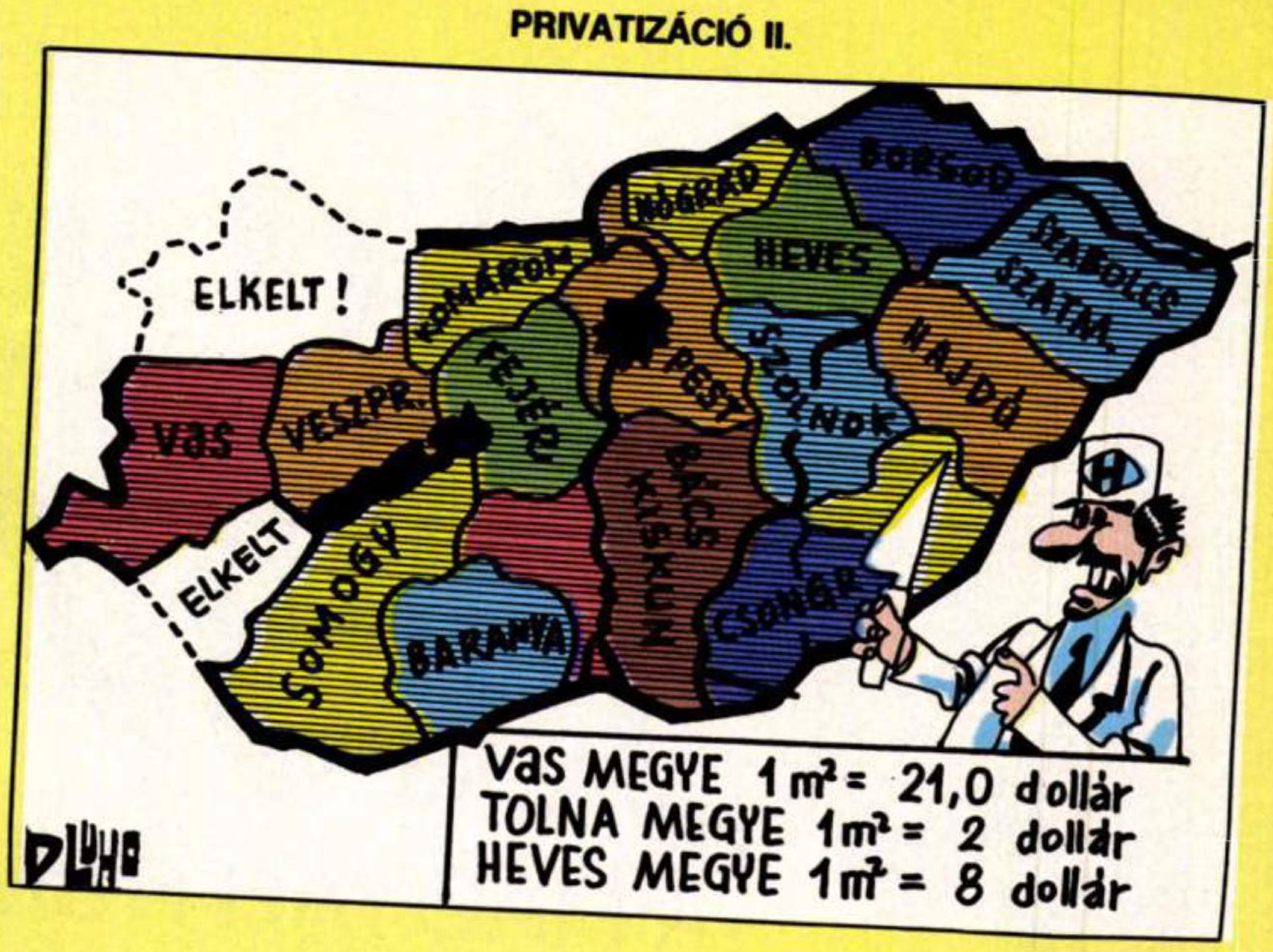
és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Farkas Lajos
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Léphaft Pál
Nemes Zoltán
Pálfy István
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Dr. Tarnóczy Zoltán

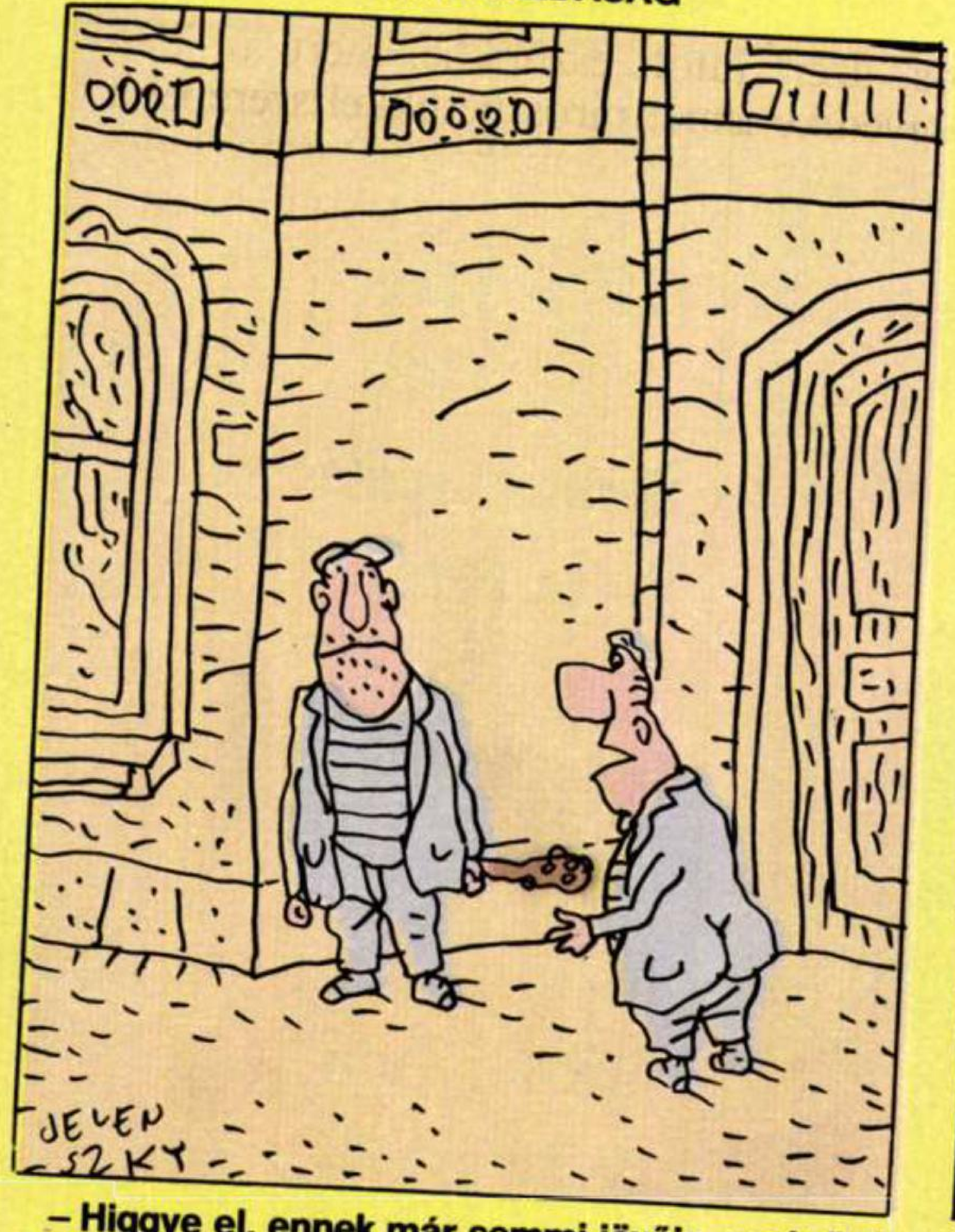
PRIVATIZÁCIÓ I.

PRIVATIZÁCIÓ II.

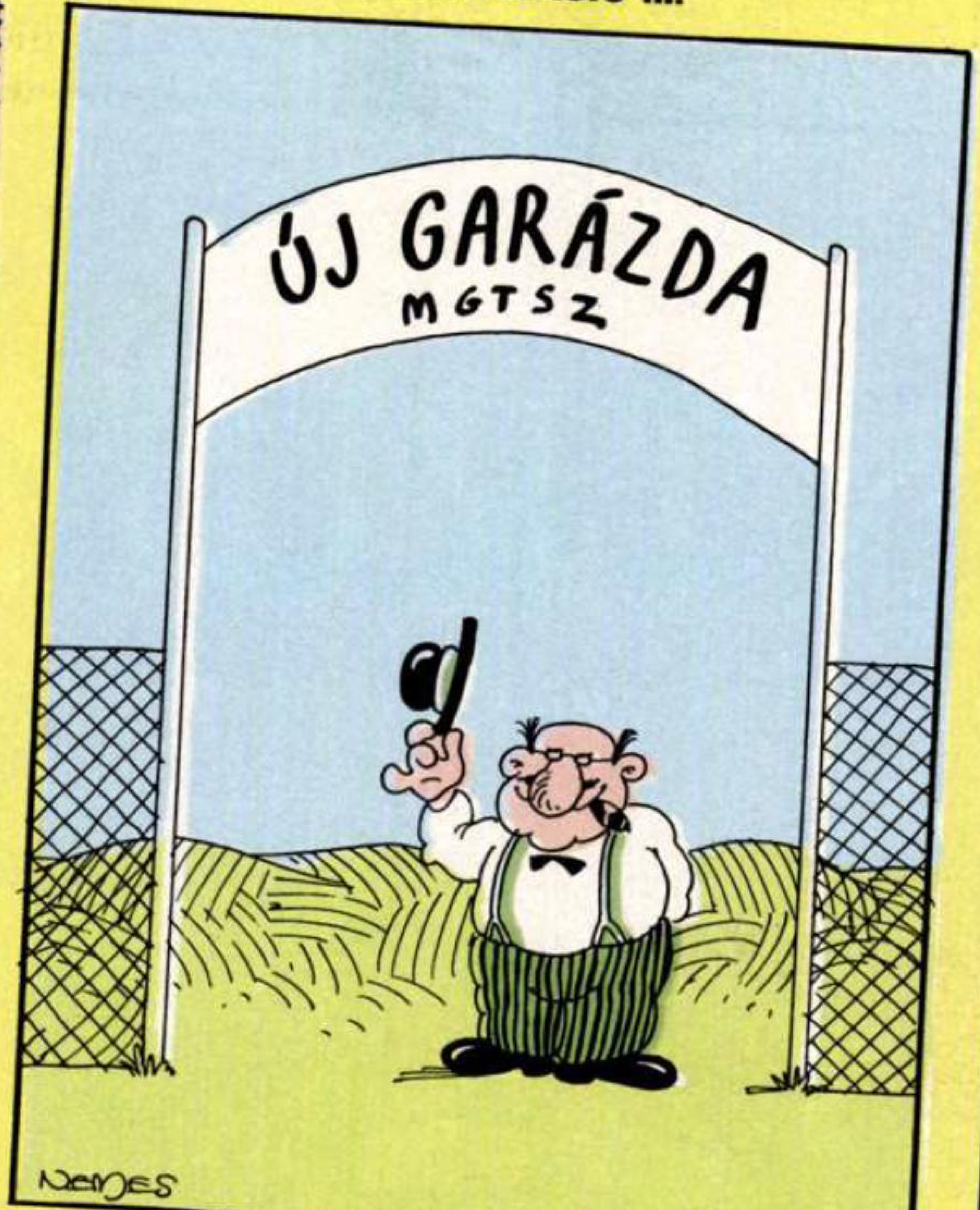

PIACGAZDASÁG

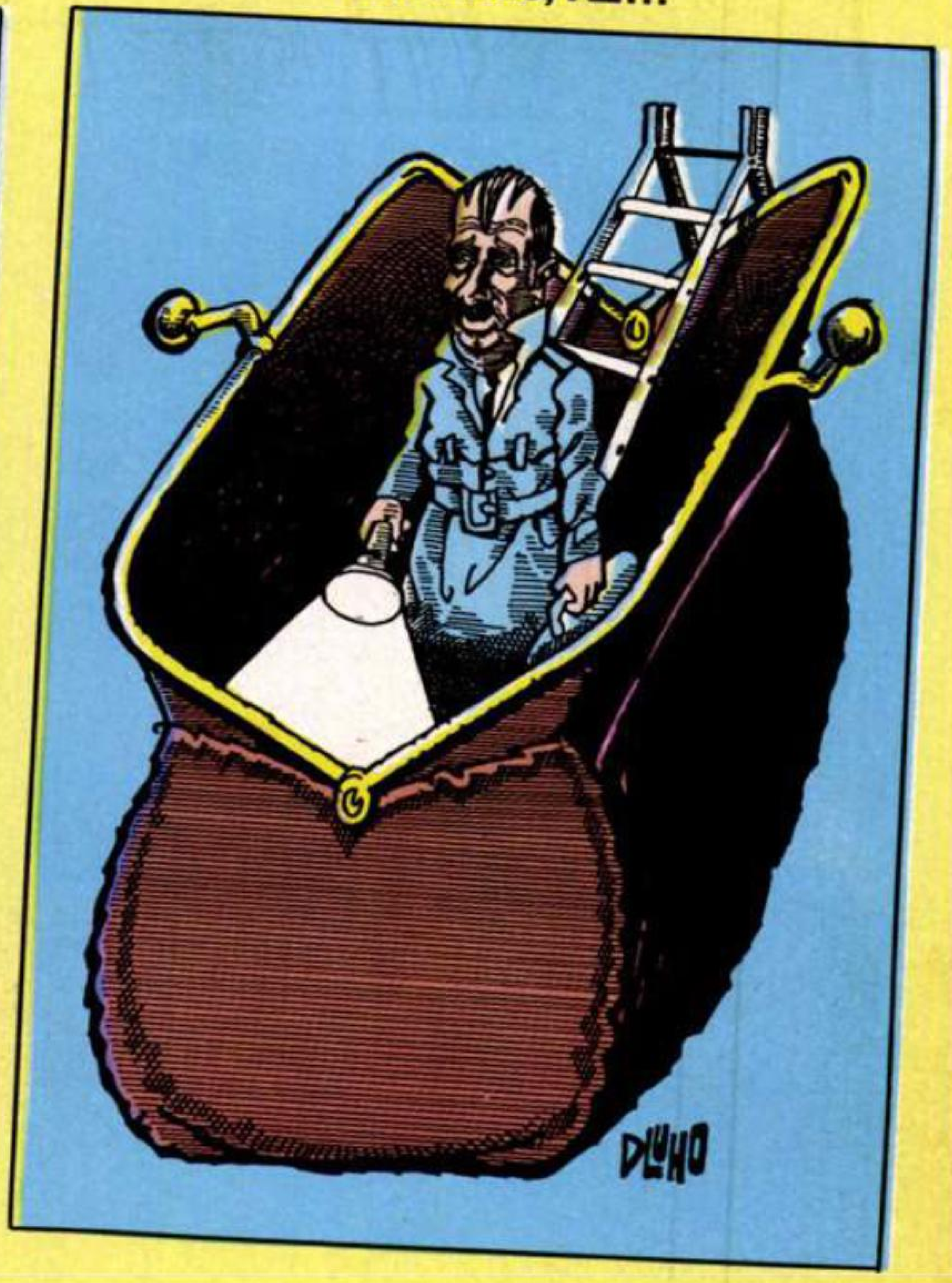

– Higgye el, ennek már semmi jövője, a cégünk korszerű számítógépesbűnöző-tanfolyamot szervez.

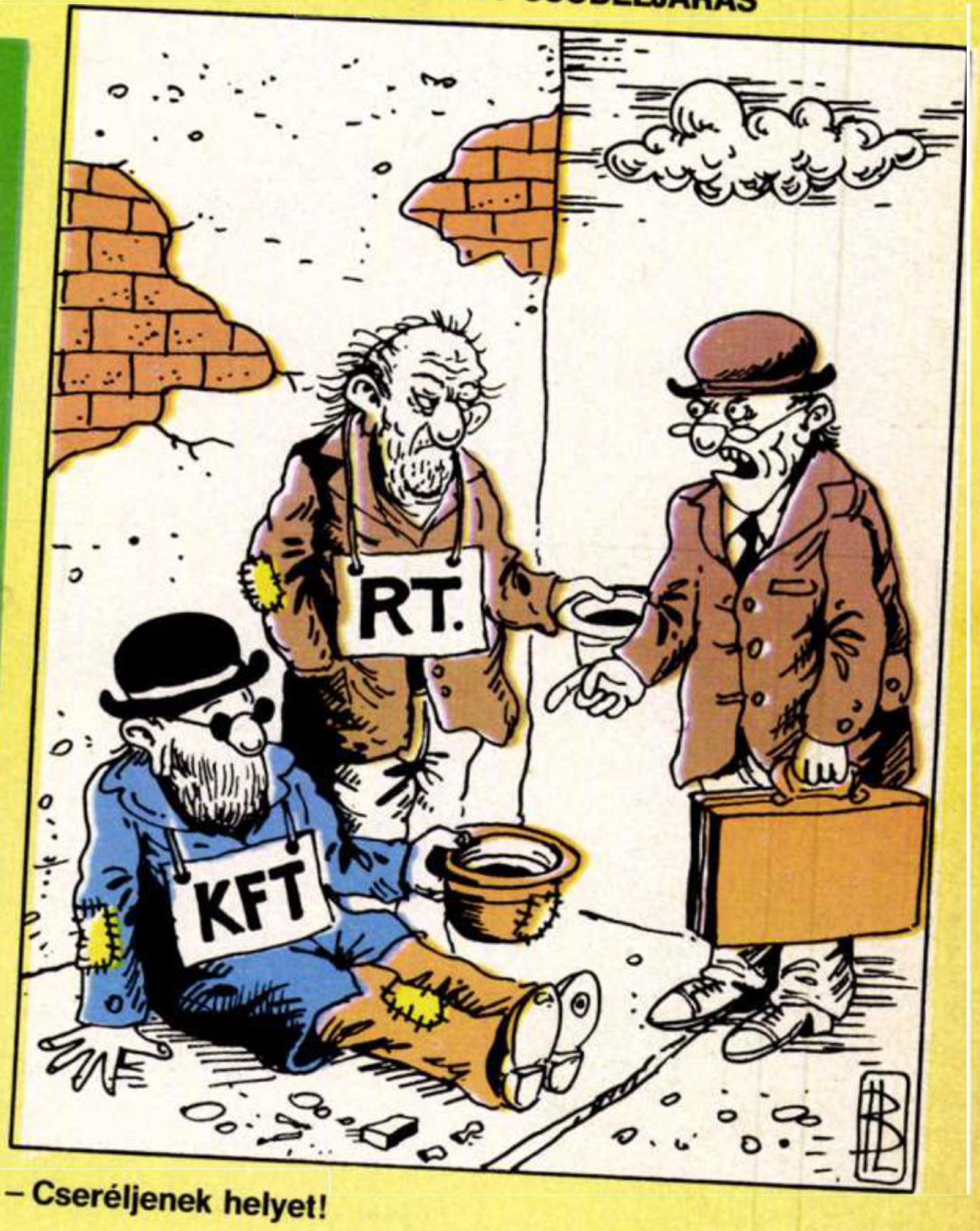
PRIVATIZÁCIÓ III.

AKI KERES, AZ...

MÓDOSÍTOTT CSŐDELJÁRÁS

– Cseréljenek helyet!

BÓLYA PÉTER:

MORFOND-ÍR

Állok, hát hol álljak, sorba a közértben, kosaramban kenyér és víz – ám a sor nem mozdul, termetes asszony vitatkoz a pénztárosnővel, amúgy a fokozódó elszegényedés hangnemén, szerinte 60 fillérrel többbet számolt a kis szőke pénztároslány, mint ami a való...

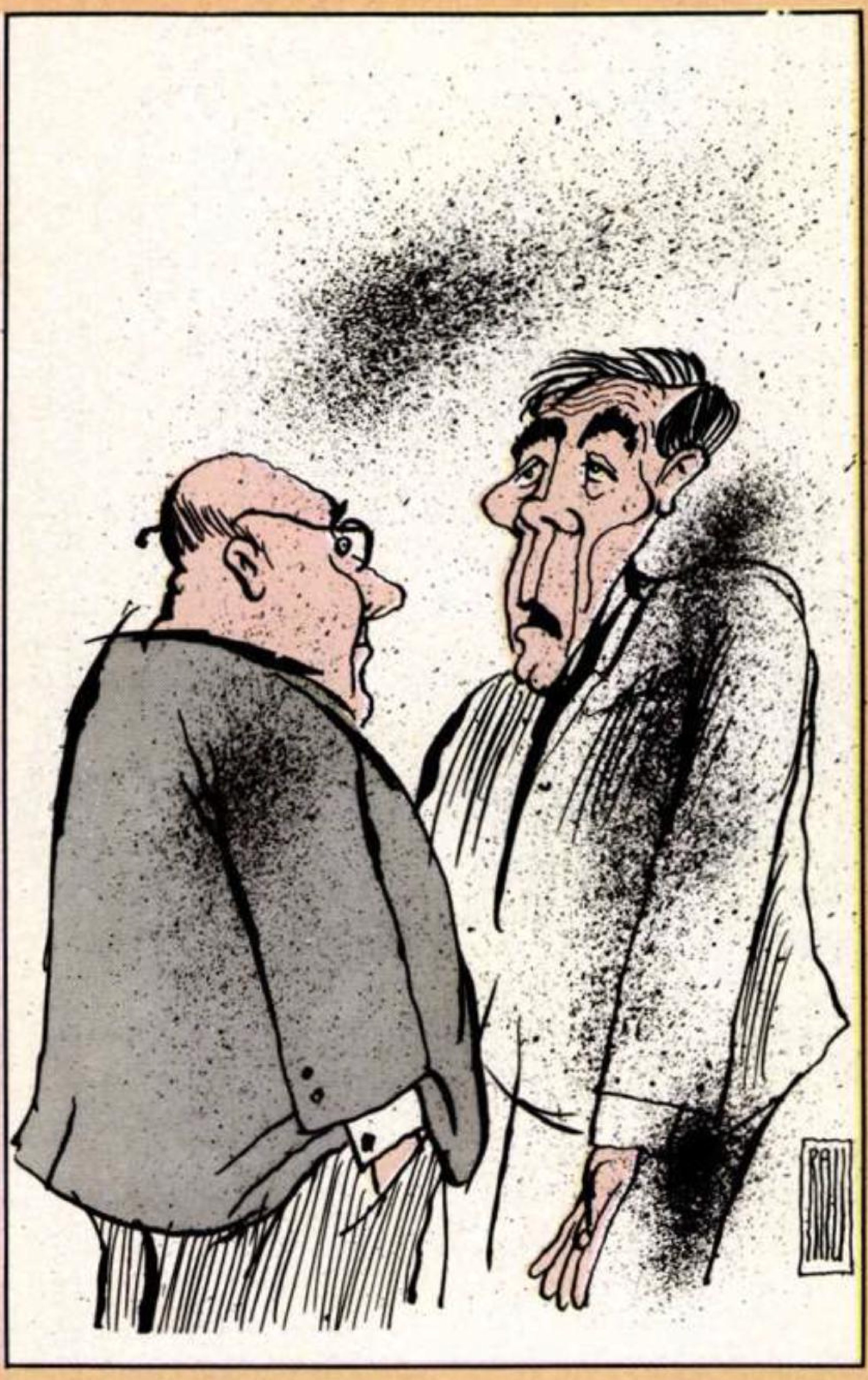
Vajon én, B. P., hogy' s miként gondolkoznám, ha becsüsi képzettségekkel bírnék, és látnám e jelenetet és főszereplőjét?

Hát... Elsőbb ama hat dab gyűrűk, amelyek a nő ujjain villognak, nos, ezen ékszerek árát számolnám ki, kattogva szinte, mint a gép is: kettő arany, jegy-, 18 karátos, látszik ez; három féldrágaköves, 14 karátosnak tűnő, az egyik asszem karneol, a másik jáspis, a 3. tűzopál; viszont a fennmaradó köve: brill, semmi kétség. Tehát a becsérték... Hagyjuk, ki sem merem mondani a fokozódó elszegényedés idején.

Tovább, míg áll a sor s megy a vita. A fülben két vaskos aranykarika; a haj frissen festett, dauerolt, egynapos tán a frizura, a figaró bevétele: 652 forint plusz jatt. Lefelé nézek (nem a kosaramra): a nő lábán szattyánbőr kiscsizma, olasz vagy görög, ára minimum 6000 ruppó. A molett, párnás testen nappabőr kabát, barna, mint az éj a csövesek felett, a sál valódi selyem, made in China...

Már a karom is alig érzem, olyan nehéz a kenyér meg a víz, mikor végre végetér a duellum, a pénztárosnő visszafizeti a 60 fillért. A sor végre moccan, és én, a becsüs, arra gondolok: Mindig így van ez? Ahol az igazi baj, ott a csend, ahol meg semmi ok rá, ott a *zajongás?*

PÁRBESZÉD AZ ELSŐ VÁLASZTÁS UTÁN

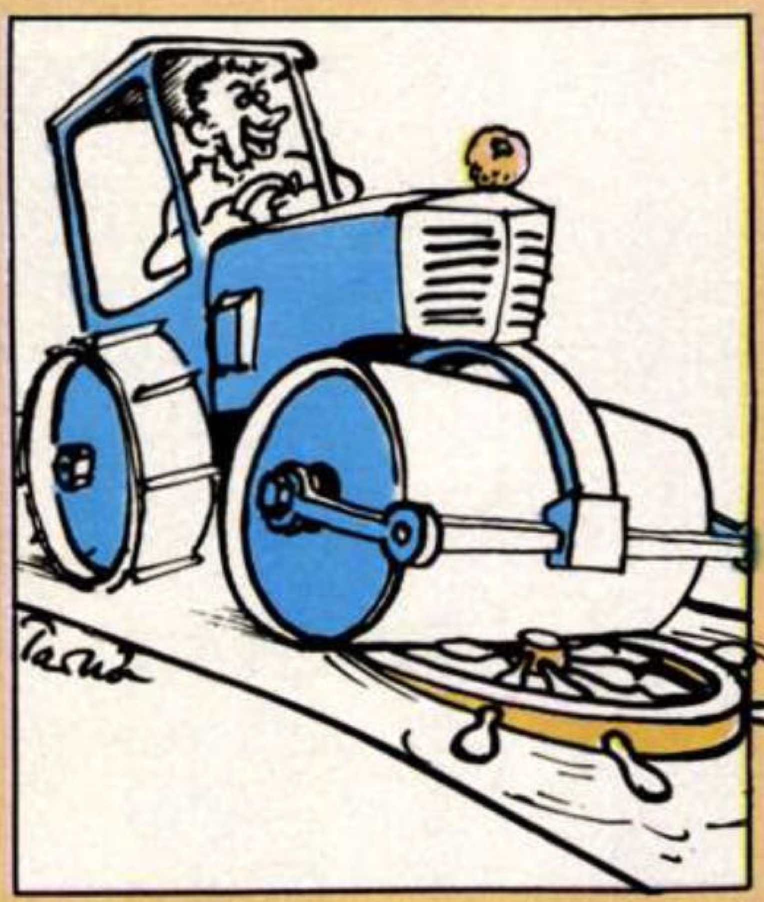
– Ki gondolta volna, Tóth elvtárs, hogy a népnek semmiféle új szocializmus nem kell?

SÍRVA VIGAD A MAGYAR!

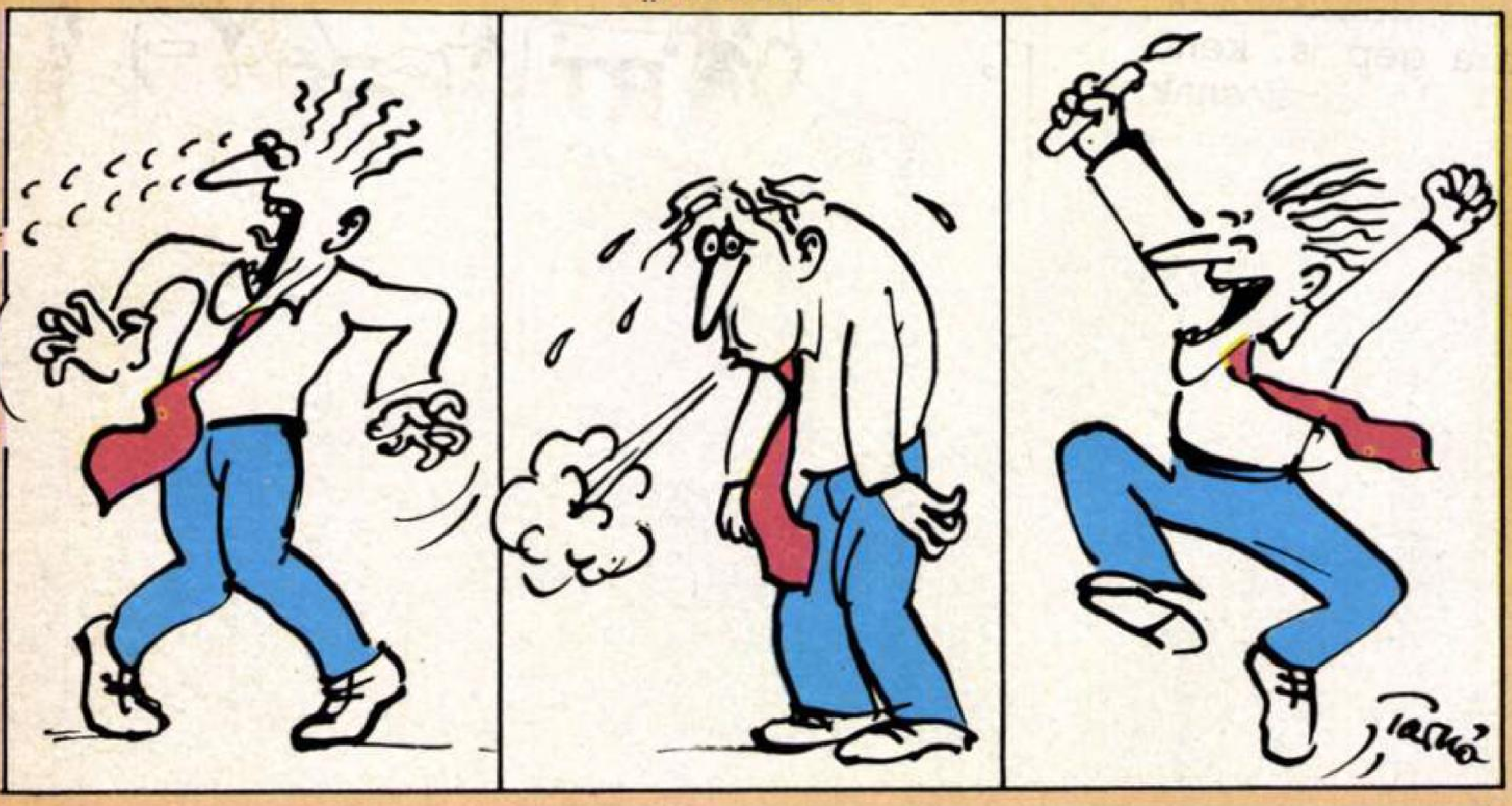
– Ez a választás Ballól sült el!

– Ha a kommunistákat nem is, a kormányt részben sikerült agyagba döngölni!

„FEJLŐDÉS"

1991. Hűha! 1992. Huhh! 1993. Háhá!

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Régi vicc: miért ünnepelték az 1917-es „Nagy Októberi Szocialista Forradalmat" mindig november 7-én? Mert csak akkor jelentette a TASZSZ.

A történelem újabb vicce: Magyarország „felszabadulását" azért kellett április negyedikén ünnepelni, mert túl korán jelentette a Tolbuhin. Ez persze nem vicc, csak kevesek által ismert tény. Néhány falu, köztük Pinkamindszent, Tornyiszentmiklós, Lovászi csak később került szovjet kézre. A második világháború magyarországi csatái 1945. április 12. és április 15. között értek véget.

Ez most azért jutott eszünkbe, mert az idén április negyedike ismét piros betűkkel szerepel a naptárban. Szerencsére nem holmi visszarendeződés okán, hanem egyszerűen azért, mert vasárnapra esik. Ijedtségre tehát semmi ok. A piros betűt az idén már nem parancs írta elő, hanem a Parancsolat: megemlékezzél arról, hogy az Úr napját megszenteljed.

1993-ban április negyedike az Úré – és nem az elvtársaké.

Ez pedig egyenes következménye annak a napnak, amelyet szintén ezen a héten ünnepelünk, bár a naptárban fekete betűkkel nyomták. 1990. április 8-án, tehát kerek három esztendeje zajlott le a hosszú idő után első szabad választások második, döntő fordulója.

Három éve szidjuk azokat, akiket mi választottunk. Vagy mások. Mert a mások is mi vagyunk. Mi, akik szerencsére nem vagyunk egyformák. Még akkor sem, ha csaknem fél évszázadon át egyformának hazudtak minket, legalábbis 99,8%-ban.

Mára világossá vált mindenki számára: az a bizonyos 99,8% még annyira sem igaz, mint hogy áprilisban így kell számolni: 12, 13, 14, 4, 15...

A hajdani 99,8%-os massza 1990-ben szétvált emberekké, akik szabad akaratukból csatlakozhattak a sokkal kisebb százalékokhoz, és akik azóta vitatkoznak azon, melyiküknek van igaza. Marjuk csak egymást boldogan, felszabadultan, mert az még mindig jobb, mint egy barakk drótkerítése mögé kényszerítve. De egy valamiben értsünk egyet: április elején legyen nyolcadika az ünnepünk. Még akkor is, ha ezen a napon csak ennyi áll fekete betűkkel a naptárban: DÉNES.

Ez a sors kegyetlen, rossz tréfája. Dénes. Egy olyan Dénesre emlékeztet, aki épp csak hogy megérhette, amiért élt. Csengey Dénes csak kerek esztendővel élte túl a választásokat. Ez nem szatirikus lapba illő téma. Csak jelzésként írtuk ide: lám, nem csak a Ludas Matyinak, az életnek is vannak kegyetlen, rossz viccei.

Legyünk inkább optimisták. Ne az elmúlásra koccintsunk, hanem a születésre. Azokra, akik április nyolcadikán születtek, és a parlamentben ülnek.

Vagyis azokra, akik minket képviselnek. Így vagy úgy, jól vagy rosszul.

A parlament olyan, amilyen. De a miénk.

ANGYAL JÁNOS:

EMLÉKEZÉSEK ÁPRILISRA

Sándor bácsi, Nagyladányból:

Amikor a falunkba bejöttek az oroszok, nem tudták, hány az óra... Később már valószínűleg tudták, mert tucatnyi órát viseltek karjaikon. Egyedül a toronyórához nem nyúltak, mert az védekezett: negyedóránként ütött. A oroszok a barisnyát keresték, azt hittük, fázik a lábuk, de végül mi fáztunk rá. Tiszteletükre még a kocsmát is róluk neveztük el Vörös Hadsereg Kútjának. Egyébként a fiam pont negyvenöt éves, és Ivánnak hívják...

Doktor Pertly, a Bécsi utcából:

Első találkozásom velük? Becsöngettek, bejöttek. Távárisok, mondtam, érezzék magukat otthon. Szavamon fogtak. Emléktárgyakat kerestek, hogy majd valami ránk emlékeztesse őket. Én is emlékszem. A fényképezőgépemre, meg a cigarettatárcámra. Nejemnek üzenetet hagytam az asztalon: „Drágám, egy kicsit később jövök haza. Úgy öt év múlva."

Feri szaki, Csepelről:

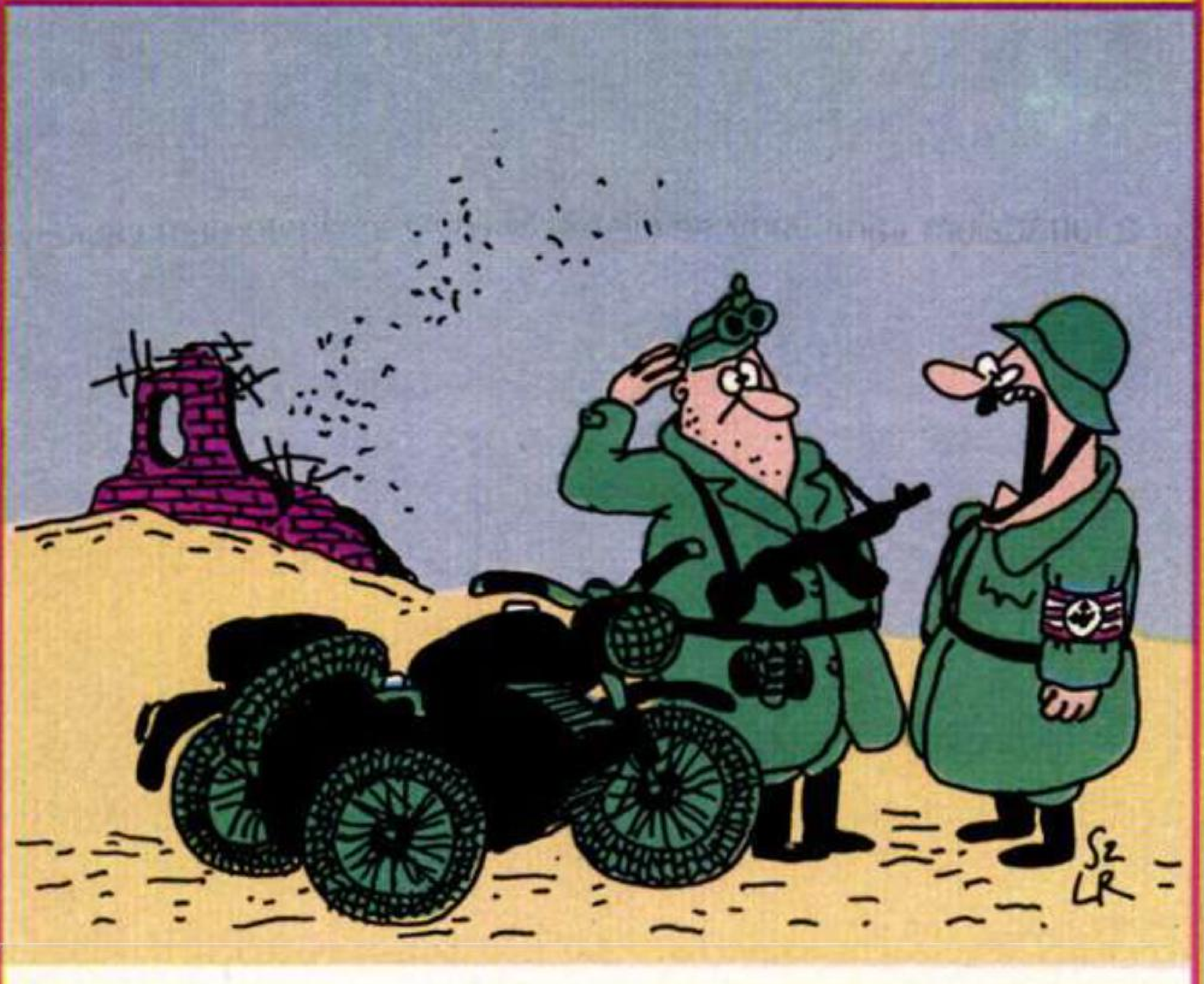
Jó szívvel osztogatták a fekete kenyeret a gyerekeknek, és a feketelevest a felnőtteknek. A Málenkij robot utazási iroda turistákat toborzott. Önként jelentkeztem, mindkét kezemet felemelve. Idegenvezetőink kedvesek voltak hozzánk, gyakran megsimogattak bennünket. Sokszor eszembe jutnak, ha eső közeleg, sajog a derekam.

Gomb Valdimir, veterán:

A háború után beléptem az ellenállási mozgalomba, mert szeretek nyugodt körülmények között harcolni. Így lettem a munkásmozgalom harcosa. A veterántalálkozókon elénekeltük a Bunkócskát, mert ő is mindig velünk volt. Sok szép kitüntetést osztottunk szét egymás között, karácsonykor gyakran álltam a sarokban, a fa helyén.

Ivan Ivanovics, nyugalmazott marsall:

A volt Szovjetunió háromszoros nőse vagyok. Negyvenötben felszabadítottuk Vengriját, majd először kitelepítettünk, aztán letelepedtünk. Most egy szép sátorvárosban lakom, Moszkva alatt. Szívesen gondolok vissza szép magyar ideiglenes hazánkra, s ahogyan az angol mondja: Tank jú veri...

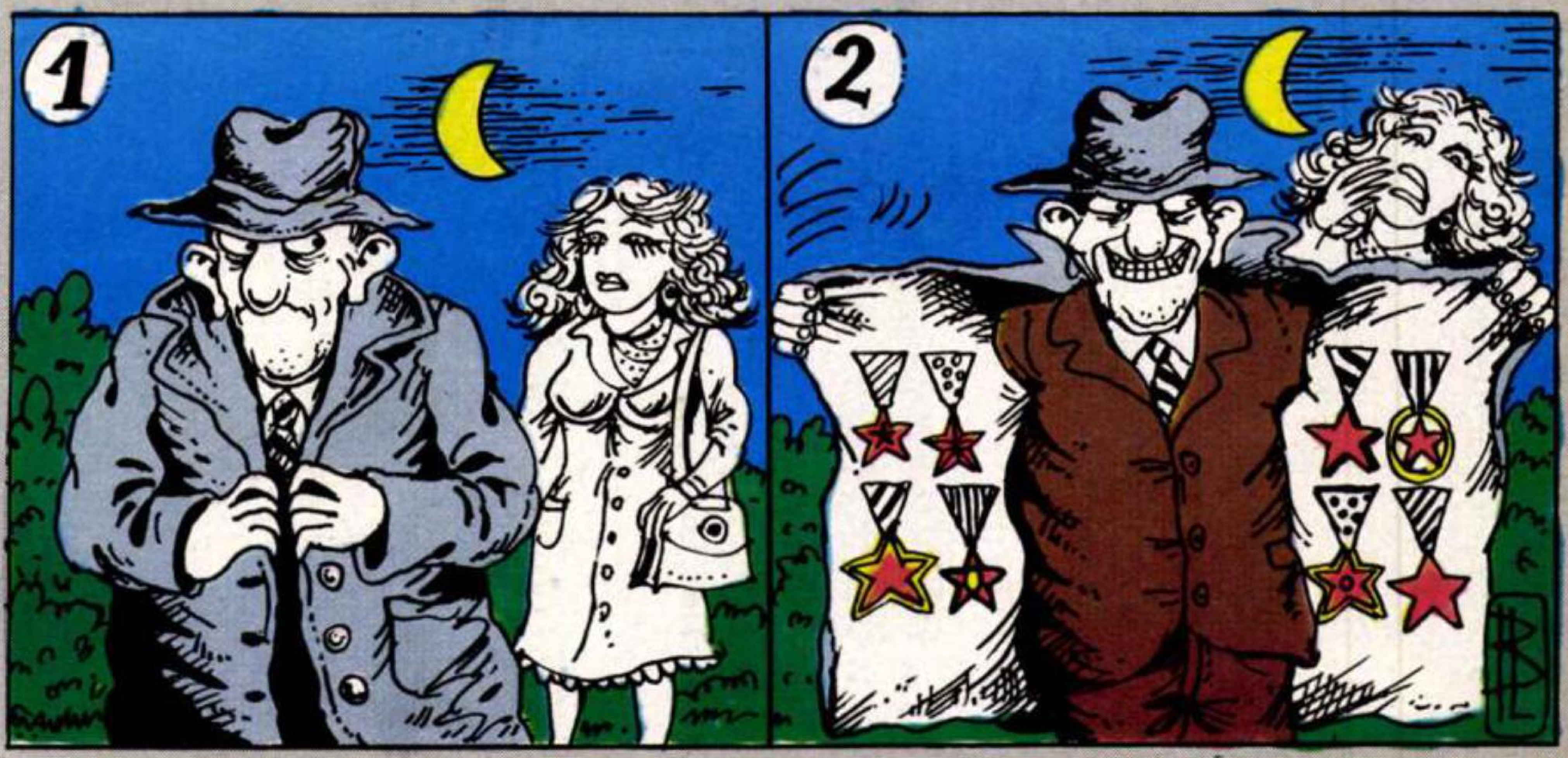

– Legyen éber, tizedes, már nemcsak az oroszok vannak a spájzban, hanem a Darvas Iván is.

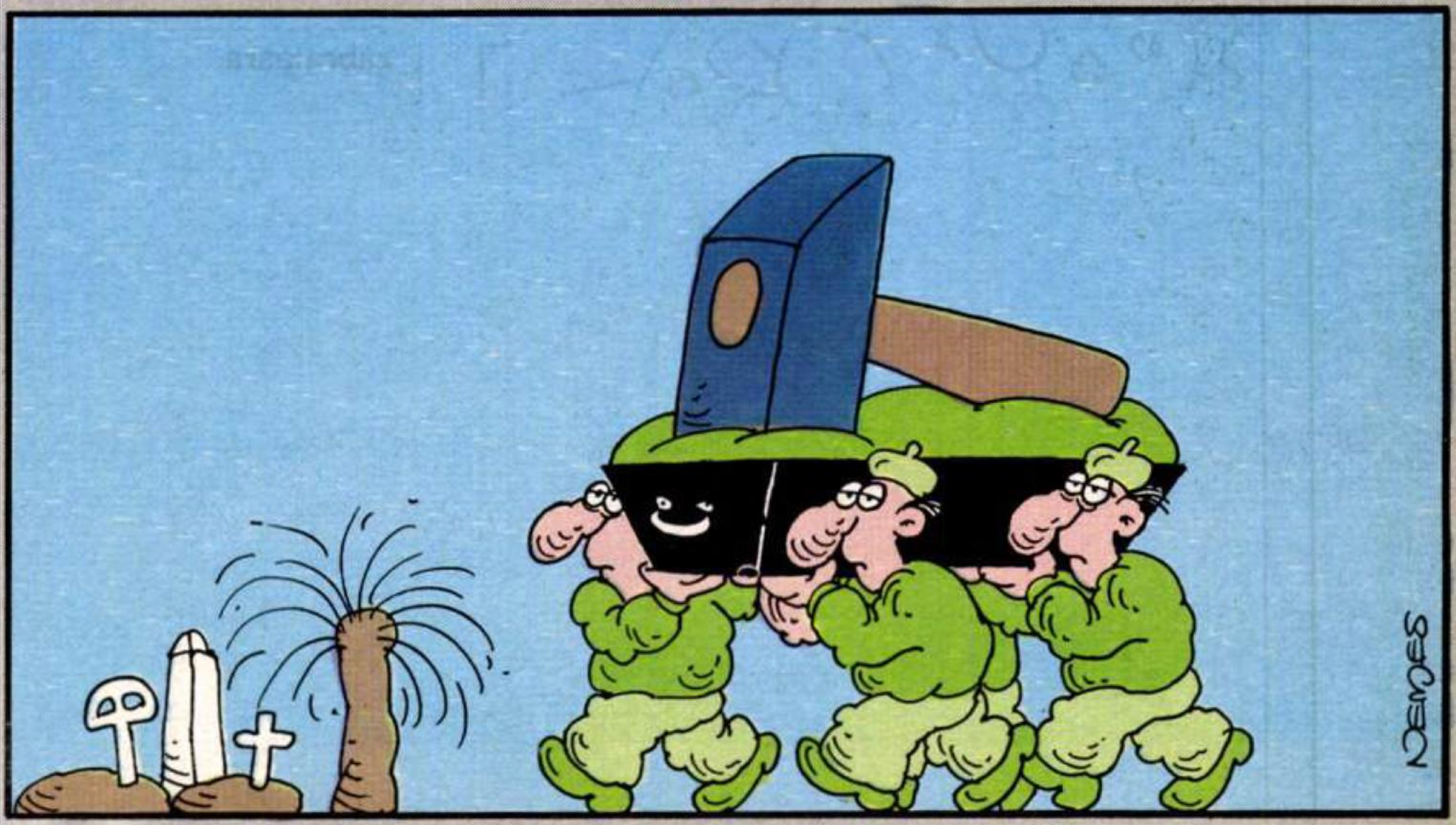

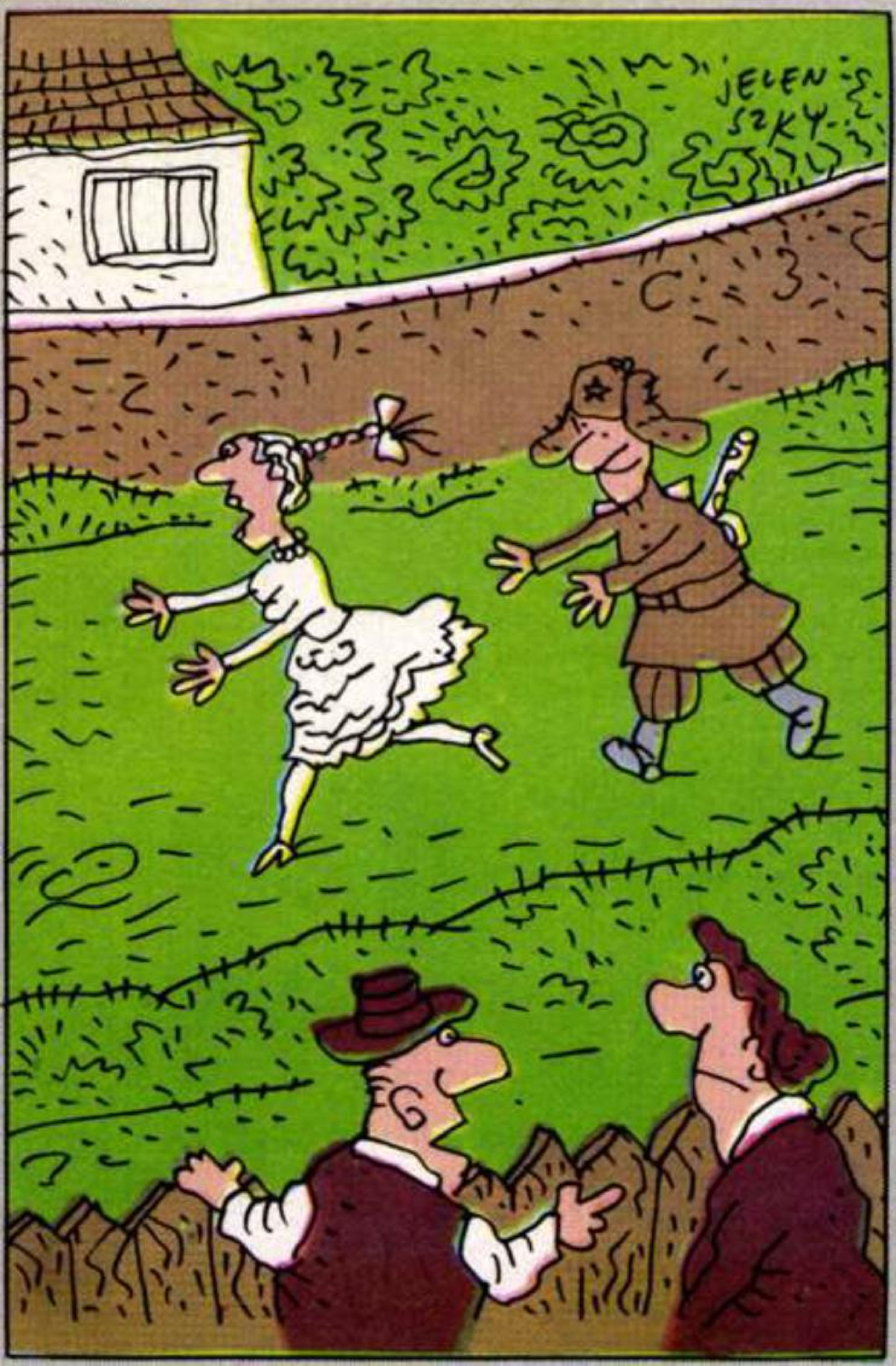
– Vitatkoznom kell, kollégák, innentől idáig megszálló és a maradék felszabadító.

IJESZTGETÉS ÁPRILIS 4-ÉN

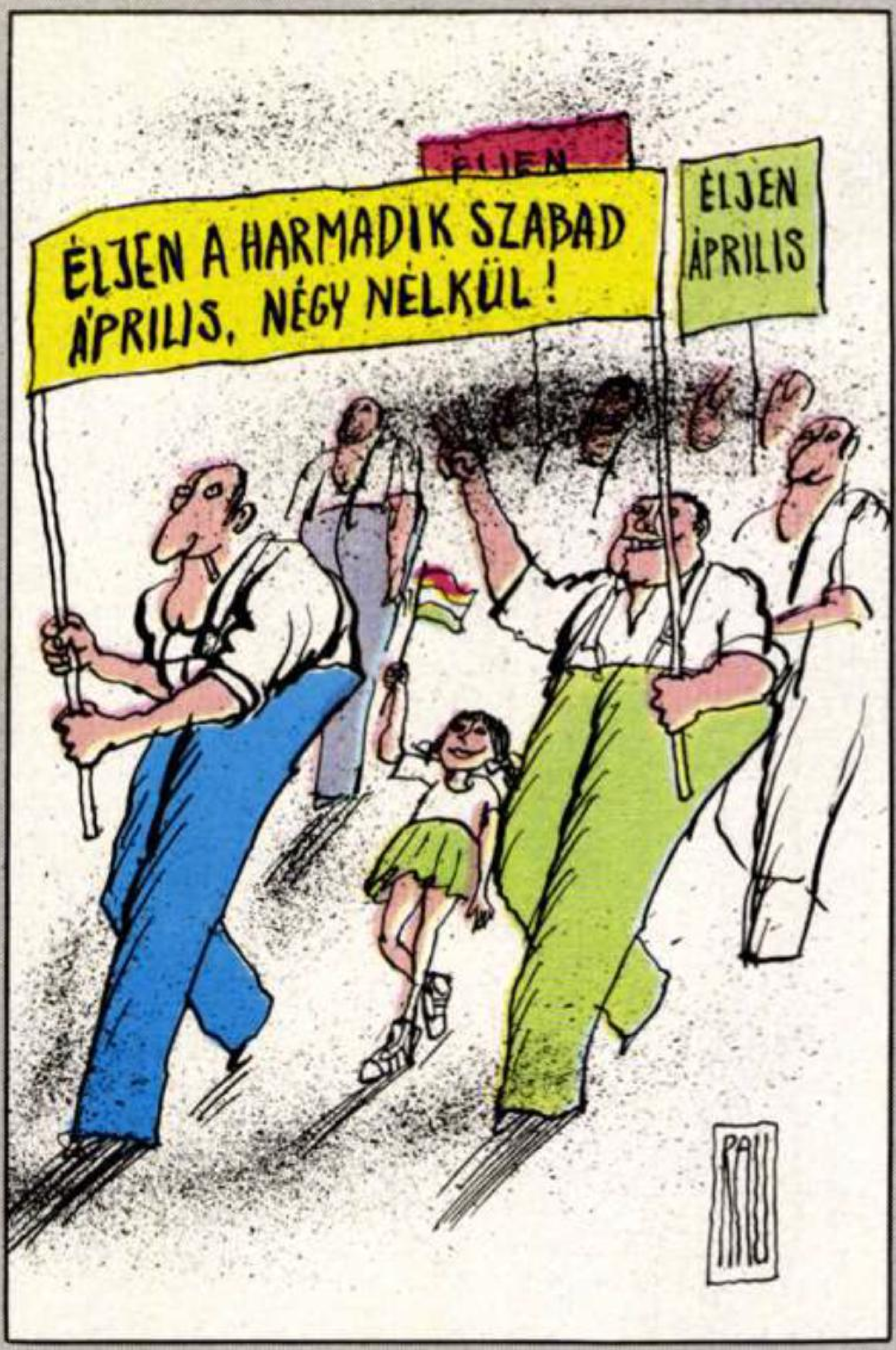

A VÉGSŐ BÚCSÚ

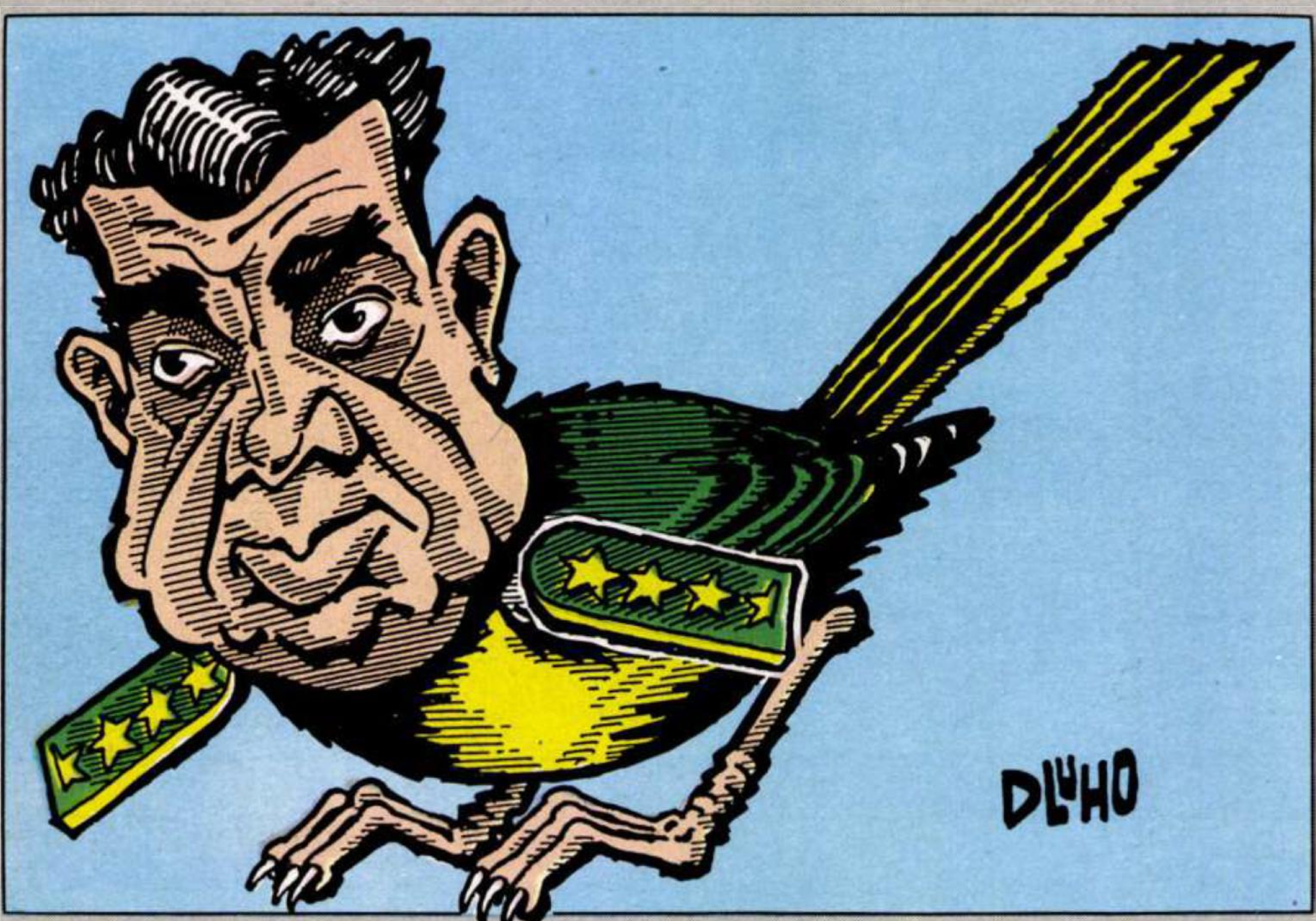

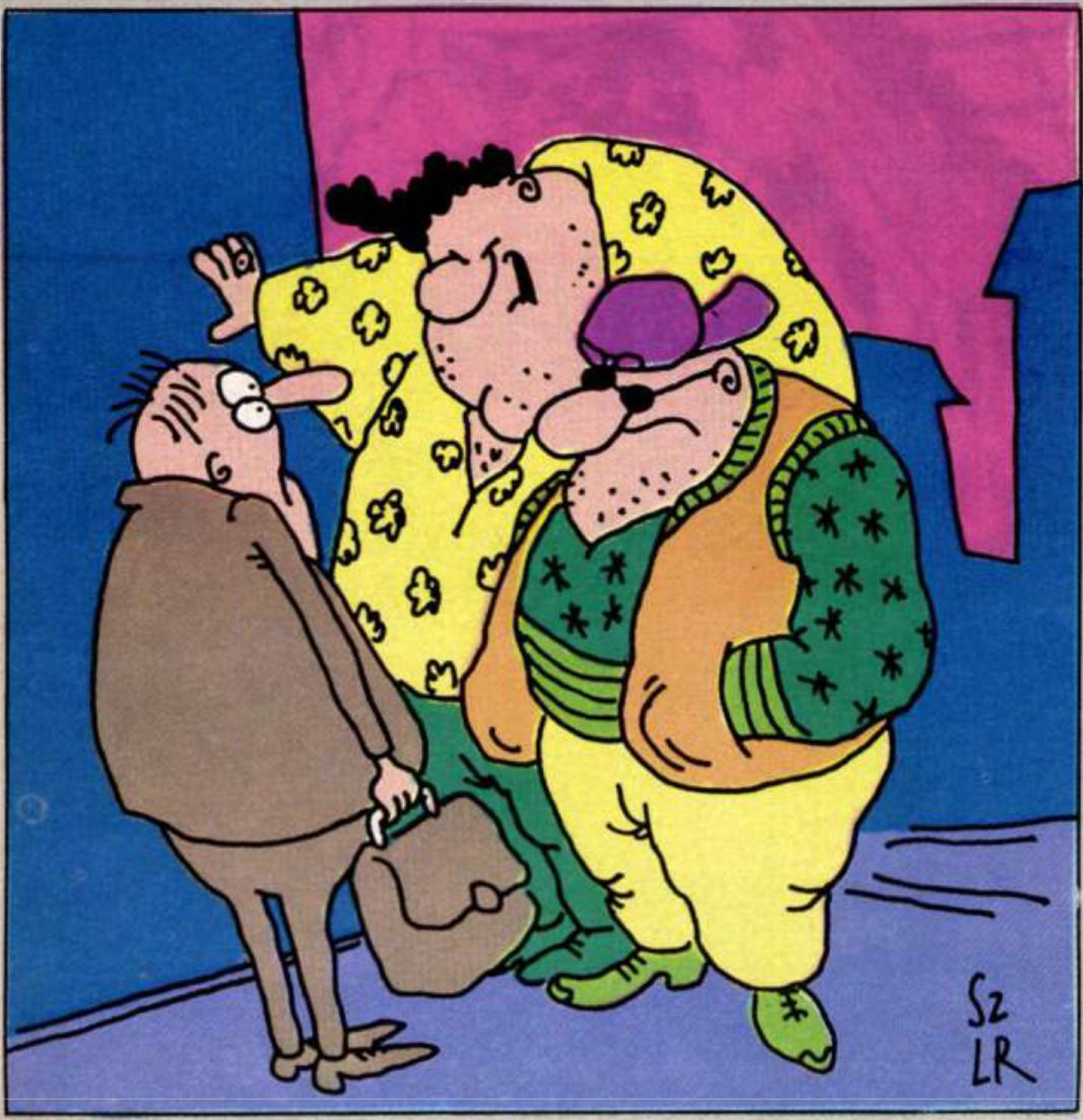
– Tudja, szerkesztő úr, itt nálunk a faluban még tréfás riogató formájában őrzik április 4. emlékét.

RÉGEN MI VOLT A TAVASZ ELSŐ JELE?

– Ha a Városligetben megszólalt a Czinege.

– Szép jó estét, az Április 4. Emlékbizottság aktivistái vagyunk. Engedje meg, hogy meginvitáljuk egy szolid, nosztalgikus zabrálásra.

„Higgyék el, lelkecskéim, én mindig meghallom az idők szavát... 38 kar- és 17 faliórát örököltem a drága férjem után."

(V. Olga Furgonova, időjós)

KONRÁD ANTAL:

A FORRADALMI LÁNG

Majd húsz éve a Nagy Központi Agy egy tekervényéből kipattant egy szikra. Az örök Felszabadítás évfordulóján perzseljen újra végig nemes tüzével hazánkon a Forradalmi Láng. Kövesse a testvéri tankok egykori vonulását, és lobbantsa fel a szunnyadó parazsat – hevítse ismét emésztő tűzzel a szíveket a Forradalom, a Nagynál is Nagyobb. Battonyától Nemesmedvesig kellett, hogy megérkezzen minden faluba, városba, kerületbe és iskolába, épp az évforduló pillanatában, hogy sziporkázzanak ismét az ifjú szívek.

Feleségem, mint kezdő pedagógus, a politechnikát is megkapta tárgyul és ezzel együtt a feladatot, hogy készítse el az iskola számára a Forradalmi Lángot, hogy meglegyen, ha eljő a lélegzetelállító pillanat.

A Forradalmi Lángot nem képzelhette mindenki el csak úgy tetszése és fantáziája szerint. Az Úttörő c. lapban pontos és méretes leírás jelent meg arról, milyen is valójában az Igazi Forradalmi Láng.

Nos, egy nagyra nőtt fagylaltostölcsérhez volt ő hasonlatos. Megálmodója nem idegenkedett a modern anyagtól. Poliuretán hablapot írt elő az utasítás. Oldala sárgára festve, bekockázva. Ez lett volna a fáklyát szimbolizáló nyél. Benne középen méretes kivágat egy lapos zsebtelep számára, mely majd kifogyhatatlan energiával táplálja egy pirinyó villanykörte izzószálát. Mellette furfangos kis kapcsoló, huzalokkal és foglalattal az izzó számára. Felül az égőfejet egy lobogó lángot utánzó piros papírral bevont alakzat koronázta, mely mögött a piciny villanykörte volt hivatva reprezentálni a lobogó lángolást.

A feladat nem volt egyszerű. De lelkesített. Éjjel kettőre elkészült a Forradalmi Láng. Be lehetett kapcsolni és a sötét szobában rátekintve melegség járta át szívünket, hogy nem vagyunk senkinél alábbvalók. Íme, képesek voltunk létrehozni egy ilyen világot rengető dolgot némi frizsiderszigetelés, sárga festék, piros papír, elem, drót és körte segítségével. A kis pajtásokra, buksi fejükre, kandi tekintetükre gondoltunk: milyen életreszóló élmény lesz nekik, ha szemük láttára megérkezik és bevilágítja az iskola lépcsőházát a Forradalom elveszettnek hitt lángolása.

Reggelre kelve nejem egy nejlonszatyorba tette a lángot. Így robogott a troli után. A láng minden lépésnél egy pillanatra felvillant és magára vonta a járókelők kíváncsi tekintetét. Ugyanígy a trolibuszon is minden döccenőnél jelt adott a fáklya, az utasok nem csekély boldogságára. Azon a reggelen mindenki megérezte, hogy új korszak hajnala virrad a városra.

A Forradalmi Láng azonnal felhelyeztetett büszke központi helyére néhány zászló, címer és drapéria fölé. Ott várta meg a délt, amikorra is a hírlánc a Nagy Központi Láng érkezését jósolta. A gyermekek összegyűltek, forradalmi indulókat, a nép ajkán keletkezett forradalmi nótákat és énekeket énekelgettek. Szavalatok dicsőítették a Lángot. Beszéd hangzott el, mely a Láng áldásait sorolta és fényes és örök jövőt jósolt a Láng Harcosainak. Köszöntő zengett a Láng hozóiról. Az izgalom a tetőfokára hágott.

Kényelmetlennek tűnt, hogy a Láng késett. A gyomrok korogni kezdtek és lassan, bár szégyenkezve, az éhség elnyomta a forradalom iránti vágy hevületét. Majd az igazgató nem csekély erkölcsi bátorságról téve tanúságot, befejezettnek nyilvánította az ünnepet, és megérkezettnek a Forradalmi Lángot. A tanulók, ne kerteljünk, nem éreztek nagy csalódást. Végül is a Láng érkezése beleillett a Forradalom addigi menetéről kialakult elképzeléseik közé, és igazolta az addigi tapasztalatokat.

Az üres lépcsőházba késő délután érkezett meg munkásőr ruhában a központi lághordozó. A Láng egy aktatáskában rejtőzött. Egy olyan rúdelemlámpának nézhette volna a be nem avatott, melynek reflektora helyén kis külön e célra domborítgatott tüzecske meredezik. A hős elvtársat, aki sűrűn bocsánatot kért az elkésett forradalomért, illő tisztelettel fogadta a takarítónő és a feleségem. A bátor elvtárs haláltmegvető bátorsággal felkúszott egy székre, felkattintotta a Központi Lobogást, és jelképesen a Helyi Forradalomhoz tartotta. Avatott kézzel kattintott egyet az egységesített helyi kapcsolón. De nem történt semmi.

A villanykörtét addigra ellopta valaki.

WALTER BÉLA:

CSAK HÁZASOKNAK!

„– Te kétszáz évig nem szereltél?
– Kétszáznégy, ha hozzászámítjuk a házasságomat is."
(Woody Allen)

Kedves olvasóm eltöprengett-e már azon, hogy milyen érzés lehet felszarvazottnak lenni? Nos, szerintem nem biztos, hogy maga a pokol, de az viszont valószínű, hogy nem is a mennyország. Alighanem valahol a kettő között van, akár a tisztítótűz. Ugyanis ha a drágalátos férj, vagy – ne adj isten! – a tündéri feleség rosszkor érkezik haza, akkor valaki bizonyosan megperzselődik...

Egy háztömbszerte híres szoknyavadász szerint az emberiség története az in flagrantik története. S bár jómagam nem vagyok ennyire pesszimista, azért ebben lehet egy csipetnyi igazság.

Annak viszont szívből örülök, hogy hazánkban az in flagrantik terén történt egy s más változás. Talán tetszenek emlékezni, a pangás éveiben az in flagrantik úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. Manapság már az in flagranti is lehet különböző pártállású – jobban mondva: *pártfekvésű.*

Tessenek tippelni, milyen a pártfekvés, ...

– ha a váratlanul betoppanó férj édes kis asszonykáját *szélsőséges helyzetben* találván pisztoly helyett töltőtollat ránt, s dörgedelmes tanulmányt kanyarint legott?

– ha a frissen felszarvazott nem érti, mi történt *az imént,* és egy valamit szeretne csupán: ágyba bújni gyorsan, s *visszarendeződni?*

– ha a nőcskét az alkalmi (szalma-) Casanova nem a bélyeggyűjteményére, hanem az agrárprogramjára hivatkozva csalogatja fel a lakásába?

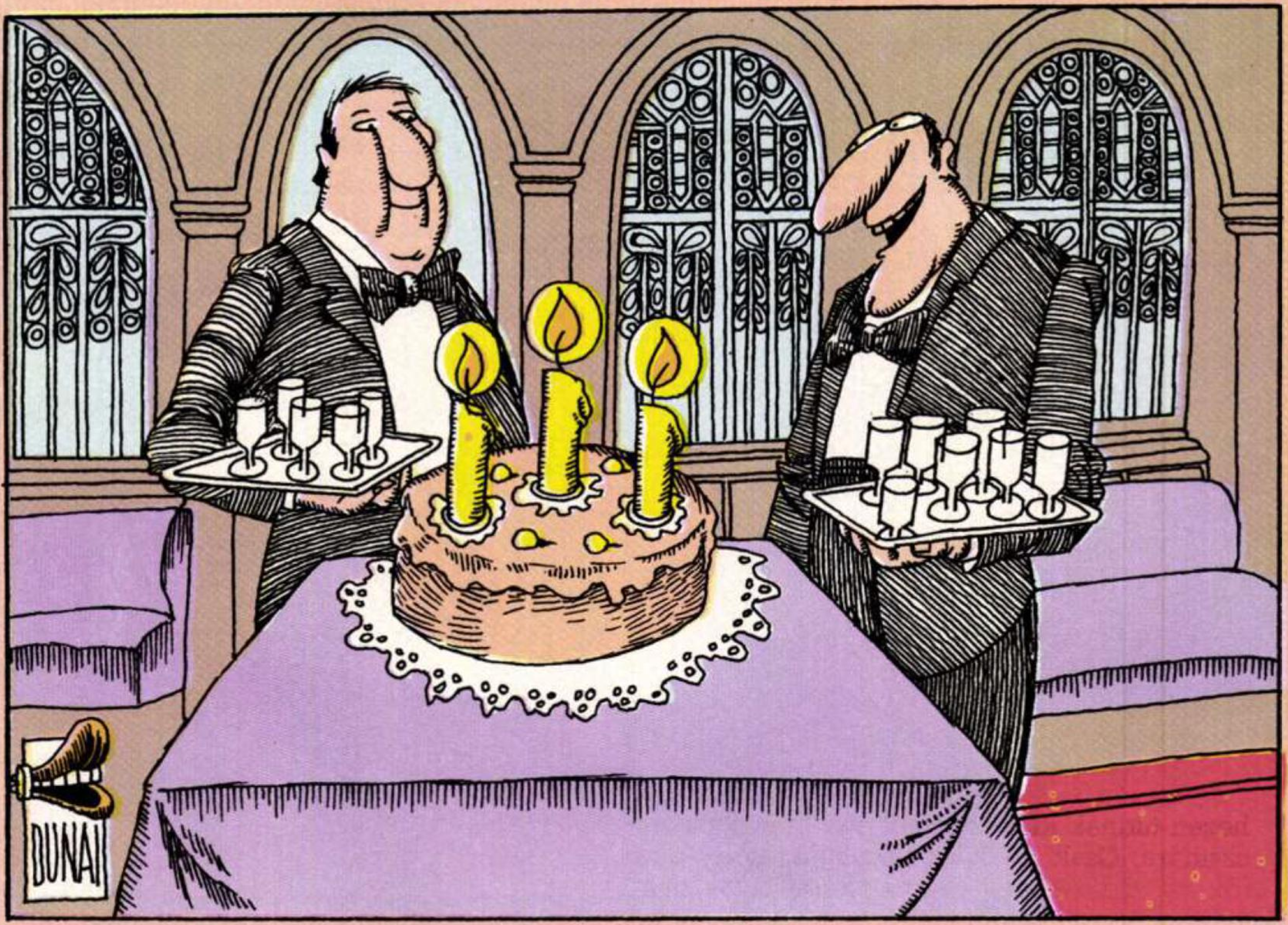
– ha a házaspár már-már konszenzusra jutna, ám a nagyszekrényben vacogó *harmadik* idejekorán tüsszent, így idézve elő a *pártszakadást?*

– ha a derék hitves ajtót mutat megszeppent férjének, aki azt hitte, hogy a teljes *nyilvánosság* a házukra is vonatkozik?

Folytathatnám a kérdések sorát, ám igazán korai még a *kampányolás.* Különben is, majd eldöntik önök, hogy kire szavaznak. Befejezem tehát csendben.

(Kampánycsendben.)

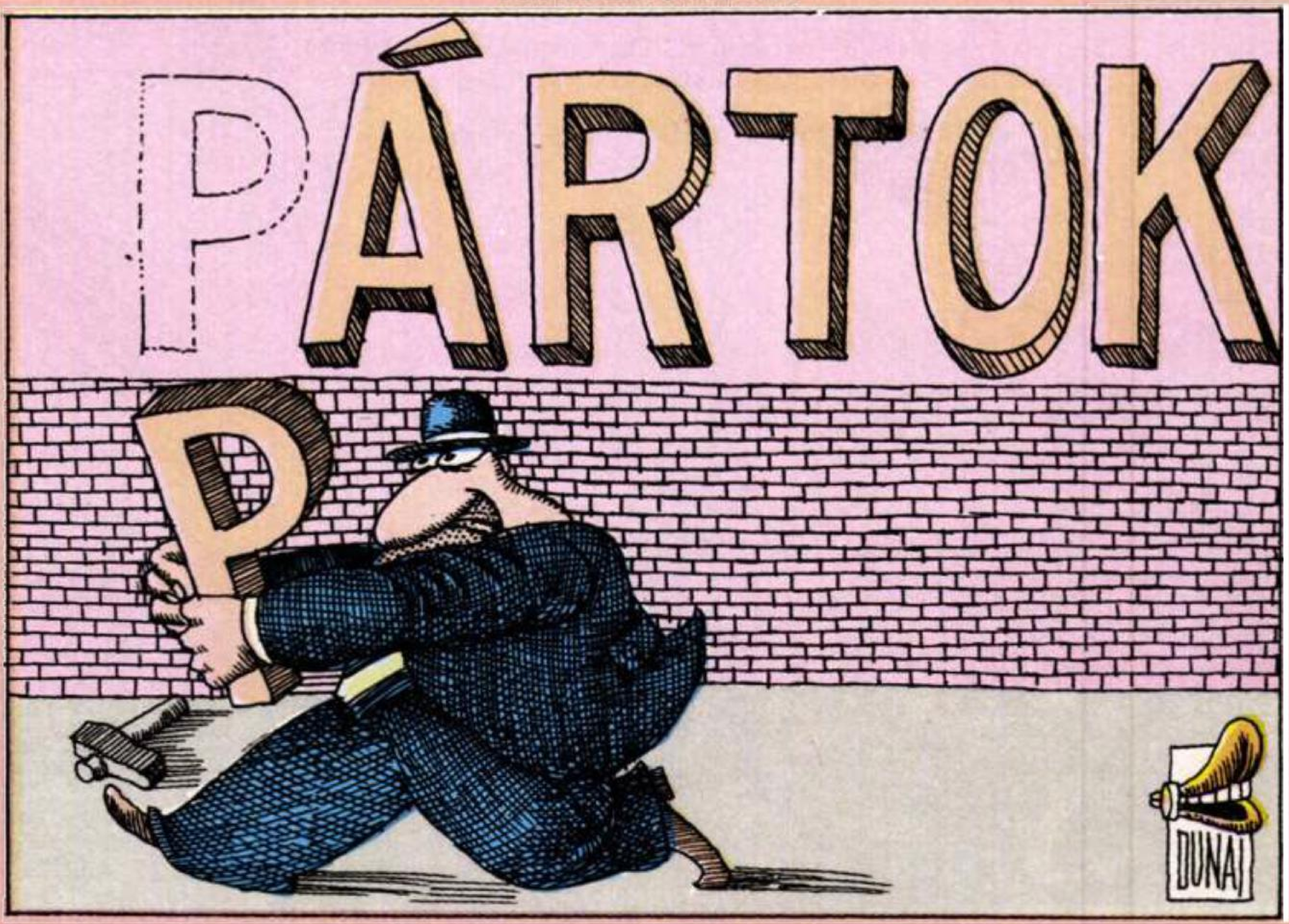
A VÁLASZTÁSOK HARMADIK ÉVFORDULÓJA

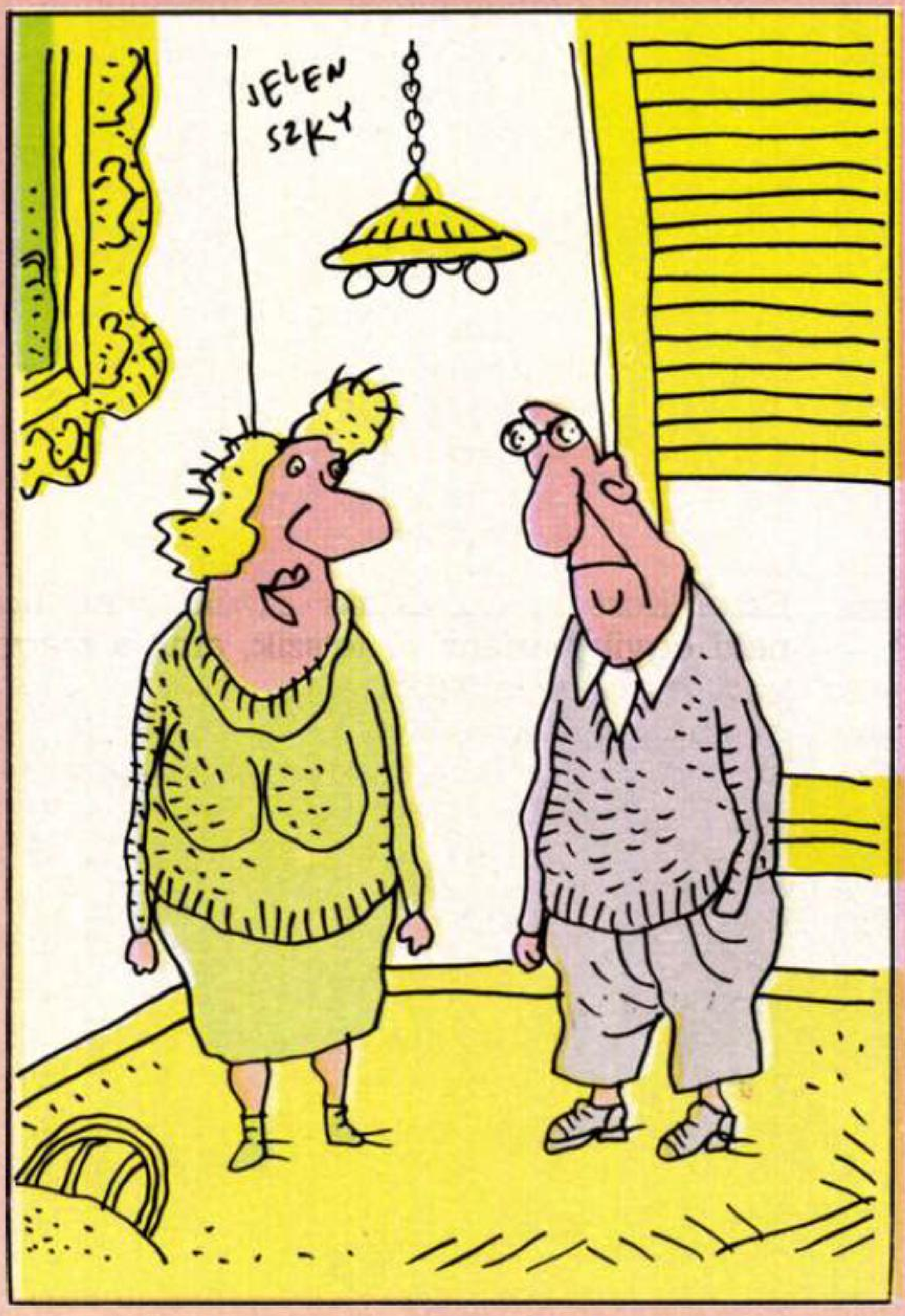
– Reméljük, a három gyertyát nem hatfelé szeretnék elfújni!

A KÉPVISELŐK NEM, DE A TELEFONFÜLKÉK *VISSZAHÍVHATÓK*

ANTIDEMOKRATA

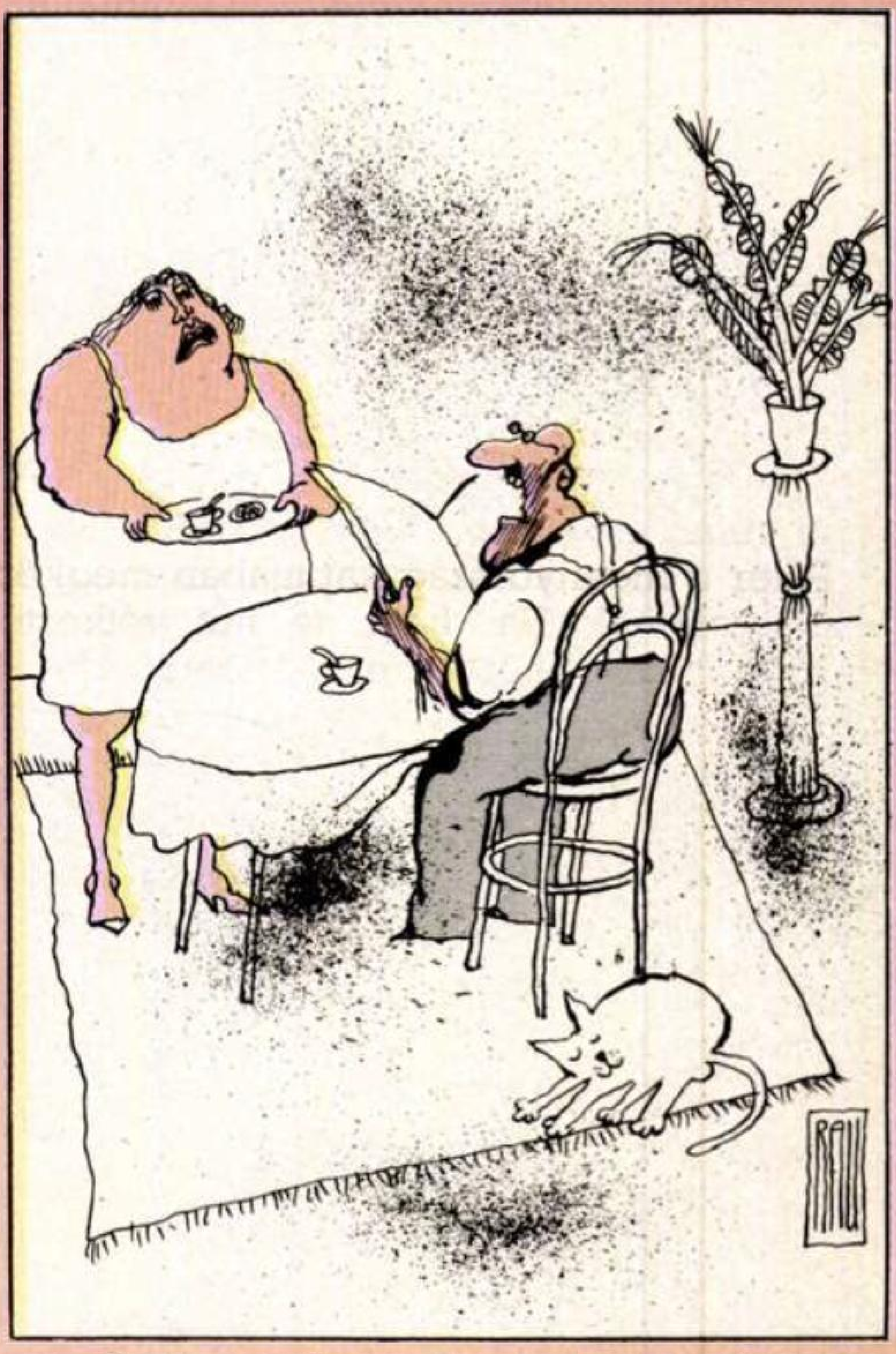

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓN:
Nem mondott semmit, de azt legalább sem megerősíteni, sem megcáfolni nem kívánta.

– Ezt hogy értsem, már három éve szabad, legitim kormány van hatalmon, de nálunk még mindig anyósdiktatúra van?

HÁROMÉVES AZ ELSŐ SZABAD VÁLASZTÁS

– Én is pont három évvel ezelőtt választottalak téged és ezt a kormányt, de csak a kormány jött be.

Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

SZABAD GYÖRGGYEL,

az Országgyűlés elnökével

A választások harmadik évfordulóján legyünk maximalisták – határoztuk el. Már jó néhány képviselővel beszélgettünk, ezúttal próbáljunk meg összehozni egy találkozást a parlament elnökével, az ország három legfőbb közjogi méltóságának egyikével.

Merész gondolat. Különösen, ha tudjuk: vezető politikusaink igencsak elfoglalt emberek, és számtalan tennivalójuk közepette nehezen tudnak időt szakítani egy szatirikus lap számára. Csak példaként említjük, hogy egy ifjú politikusunkat tucatnyi próbálkozás után sem tudtuk nyilatkozatra bírni...

Szabad György már első telefonhívásunkkor megjelöli az időpontot, amikor szívesen lát minket. S hogy valóban szívesen ezt a szobájába lépésünk első pillanatában bizonyítja. Rendkívül barátságosan fogad, s hogy nyilvánvaló elfogódottságunkat oldja, először ő kérdez minket:

– A Lúdas Matyit hosszú vagy rövid ú-val írják?

– Röviddel, noha tudjuk, hosszúval kellene. Fazekas Mihály is úgy írta.

– Én csak sokat gúnyolt tanári precizitásommal kérdem, tudniillik én érzem annak a hosszú ú-nak az értékét. Sőt, ha én szerkeszteném, legalább néha-néha – mondjuk nevezetes alkalmakkor – Lúdas Mátyás néven jelentetném meg.

– Köszönjük szépen, megfontoljuk. Bár a Mátyás név meglehetősen pejoratív hangulatot kapott az utóbbi évtizedekben.

– Éppen ez adná a dolog alkalmi báját, hiszen a lap jóvoltából Lúdas Matyi épp e rossz emlékű Mátyás uralma idején kelt új életre... No persze ez csak egy futó ötlet egy távoli kollléga részéről. Ugyanis kisgimnazista koromban bekerültem egy sokszorosított lap szerkesztőségébe. Sajnos a nevét nem tudom felidézni. Én még nem voltam 12 éves, és ismeretlen oknál fogva – meggyőződésem szerint csak azért, hogy a szerkesztőség címlistája hosszabb legyen – én voltam a humorrovat szerkesztője. A dologból botrány lett, osztályfőnöki intést kaptam, noha a botrányt kiváltó viccet nem én hoztam a lapba, hanem főszerkesztő osztálytársam, aki ezt velem, mint rovatvezetővel nem is tudatta. Ez Gömbös Gyula miniszterelnöksége utolsó periódusában történt, ráadásul a főigazgató az ő pártjának tagja volt. A vicc így szólt: Mussolini, Hitler és Gömbös egyszerre meghal. Szent Péter a mennyország kapujában megkérdezi Mussolinitől: Na, fiam, te mit vétkeztél? – Mussolini felsorolja, mire Péter: „Jó! Fusd körül egyszer a mennyországot, aztán bejöhetsz... Hát te, Hitler, mit vétkeztél?" Ez még 1935-ben volt, Hitler uralmának kezdeti szakaszában, így a vicc kiötlője beérte azzal, hogy Péter szájába ezt adta: „Jól van, fiam, fusd körül kétszer a mennyországot, aztán bejöhetsz!... Hát a Gömbös hova tűnt?" Mire Hitler visszaszólt: „Leszaladt a motorkerékpárjáért!" Nos, egy ilyen vicc tizenegy-tizenkét éves gyerekek lapjában, abban a gimnáziumban, ahol a főigazgató Gömbös pártjának a tagja volt, alapos botrányt kavart. A főszerkesztő – egy ismert pesti étterem tulajdonosának a fia – főigazgatói megrovást kapott, néhányan osztályfőnöki intést.

– Tehát ön már kora ifjúságában kapcsolatba került a humorral és a politikával – és ez valamiképpen azóta is tart.

– Életem hosszú során kutatóként történelemmel foglalkoztam, és természetesen felfigyeltem nagyjaink kedvenc tréfáira. Ha majd egyszer erre sor kerül, szerényen jelentkezem, és egy-két – nem tanulság nélküli – poént elmondanék.

– Kérhetnénk most csak egyet ízelítőül?

– Kossuth kedvenc anekdotája, a maga korának politikai valóságából. Kétszer is találkoztam levelezésében ugyanezzel a történettel, mindkétszer politikai tanmesének szánta. Viktória királynő immár sokadik gyermekét várta. Szólt a férjének, Albertnek, jó lenne már a gyerekekkel közölni, hogy testvérkéjük születik. Albert bement a gyerekszobába, és kicsit feszengve a következő módon vezette be a kérdést: „Gyerekek, testvérkétek fog születni. Mit szeretnétek inkább, ha fiú lenne, vagy ha lány?" Mire a kis walesi herceg, a későbbi VII. Edward király odafordult az apjához: „Nem lehetne inkább egy kis *póni*?" Ezzel Kossuth azt akarta érzékeltetni, hogy neki egyik variáns se tetszik, amit a magyar parlamentben előterjesztettek – nem lehetne inkább egy harmadikat?

– Úgy hírlik, a külhoni parlamentek vidámabbak, mint a mienk. Igaz ez?

– Ehhez nincs elég tapasztalatom, hogy megállapítsam, de magam – még egyetemi tanárként – a nyolcvanas évek elején az angol parlamentben találkoztam humoros jelenetekkel. Épp a képviselők arcképének megörökítéséről folyt a vita. Hagyomány ugyanis, hogy a parlament tagjainak arcmását közköltségen megörökítik az utókor számára. És ebben a vitában nem ott húzódott a választóvonal, hogy ki tartozik a kormánypárthoz és ki az ellenzékhez, hanem a fiatalok és idősek, a jóképűek és a restaurálásra szoruló külsejűek között. Ebben egy nagy emberi felismerésnek a politikai megfogalmazását láttam, humorosnak tartottam. És elnökként hadd szóljak angol kollégámról, lord Bernard Weatherhillről, aki mély benyomást tett rám, és aki méltósággal és humorral viseli magas tisztségeit. Meghívott, hogy vegyek részt a bevonulási ceremónián, még azt is megjelölte, hol álljak. Aztán megjelent, nagy méltósággal jött, frakkjának rövid szárnyát vitték utána, és amikor odaért, ahol kérésének megfelelően álltunk, óriásit kacsintott. Egyéniségét talán még jobban megvilágítja, hogy állandóan magával hordott zakója válltömésébe szúrva egy varrótűt, hogy őt minden pillanatban figyelmeztesse: szabó családból származik.

– És a magyar parlamentben hogyan találkozik a politika humorával?

– Igazoltnak látom Arany János definícióját, miszerint „a humor halandó létünk cukrozott epéje". Hadd mondjam azt, hogy elnökként énnékem az epéből több jut, mint a cukorból. De mind a kettő jelen van.

– Ennek igazolásául hadd idézzek fel egy történetet. Részt vettem az MDF országos gyűlésén. Mikor megláttuk ön előtt a csengőt, valaki epésen megjegyezte: „Na, a Gyuri bácsi csengő nélkül egy lépést sem tesz." Aztán egyszer kénytelen volt használni a csengőt, s utána reflexszerűen így szólította meg az országos gyűlést: „Tisztelt Országgyűlés!"

– Érdekes, erre nem emlékszem.

– Nyilvánvalóan nyelvbotlás volt. Többen mosolyogtak. Odasúgtam a szomszédaimnak, sajnos önnek van igaza. Mert akkor olyan volt a hangulat, mint az Országgyűlésen szokott lenni...

– Akkor hadd ne reflektáljak erre, hanem magára a csengőre! Azt ajánlották nekem, vigyem magammal az Országgyűlés csengőjét. Mondtam, nem, arról szó sem lehet. Az a csengő az Országgyűlés infrastruktúrájának része, én a műemlékegyüttes darabjának tekintem, még kölcsön se veszem más alkalomra. Másik csengőt használtam ott, mert nagyon vigyázok az alkotmányos követelmények betartására, és nem éreztem összeegyeztethetőnek, hogy egy többpárti országgyűlés csengőjével csengessek egy párt országos gyűlésén. Ez lehet, hogy humoros, de jelent is valamit: én a szabályokra vonatkozó szigorúságomat mindenek előtt megpróbálom magamra vonatkoztatva érvényesíteni; és nem elvontan, de a működés érdekében a többiekre is. Keményen igyekszem lenyesegetni mindazt, ami esetleg a humor területén sikereket aratna, de lehet, hogy alkotmányos problémákat vetne föl.

– Ezekben a napokban lesz három esztendeje, hogy összeült a hosszú idő után először szabadon választott, többpárti parlament. Mit vár az országgyűlési ciklus utolsó esztendejére?

– Hadd mondjam azt, hogy én magamtól várok kemény munkát annak érdekében, hogy az Országgyűlés, amelynek produkcióját nem akarom sem túl-, sem aláértékelni, még ebben a záróévben megmutassa, hogy a választók bizalmát nem játszotta el. Ennek érdekében tisztában vagyok vele, hogy az óriási várakozásokat még egy sokkal jobb parlament sem tudta volna teljesíteni.

GALAMBOS SZILVESZTER:

A „Vidám Marhafelsál"-ban

Csongori Atanáz réveteg tekintettel ült a jó nevű vendéglőben és kelkáposztát evett fasírttal. Kétméteres atlétatermetét időnként megrázta a nehéz férfizokogás. Atanáz harmincnyolc éves volt, erősen kopaszodott, és egy csepp gyengédségre, egy kis szeretetre vágyott. Miért nem szeretnek az emberek? – sóhajtott fel magában, miközben lenyelt egy kanál kelkáposztát.

Ekkor lépett az asztalához munkatársa Kenéz:

– Szervusz. Leülhetek?

– Szakadjon rád a mennyezet! Más helyet nem találsz? Na, dobd le magad! – morogta Csongori ingerülten.

Kenéz leült és lebbencslevest rendelt.

– Mondd, miért nem szeretnek engem az emberek? – kérdezte Atanáz szomorúan. – Miért nincs soha egy jó szava hozzám Sóvárinénak a könyvelésből?

– Ki tudja, hogy min múlik a rokonszenv, vagy az ellenszenv? ...Sóváriné furcsa nő. Bizonyára azért nem szeret, mert azt híresztelted róla, hogy a férje tudtán kívül két gimnazista fia van Abádszalókon a helybeli tűzoltó-főtörzsőrmestertől.

– Mindenem megvan. Szép fizetésem, jó lakásom, csak a gyengédség, a szeretet hiányzik az életemből. A Dobsányi Lacinak is jég van a szíve helyén. Ha beszélek vele, olyan hideg hozzám, hogy szinte fáj... Miért? Mondd, miért?

– Nem tudom. Talán azért, mert tavasszal a Hársfa utcában úgy megverted, hogy csak szilveszterkor vették le róla a gipszkötést.

– Azért nem kell mindjárt felhúznia az orrát... És Borkai Pista is mindig kikerül, ha meglát. Vajon miért, miért?

– Borkai önző, zárkózott ember. Talán egy kicsit meg is sértődött, amikor rajtakapott téged a menyasszonyával éjfélkor a Margitszigeten...

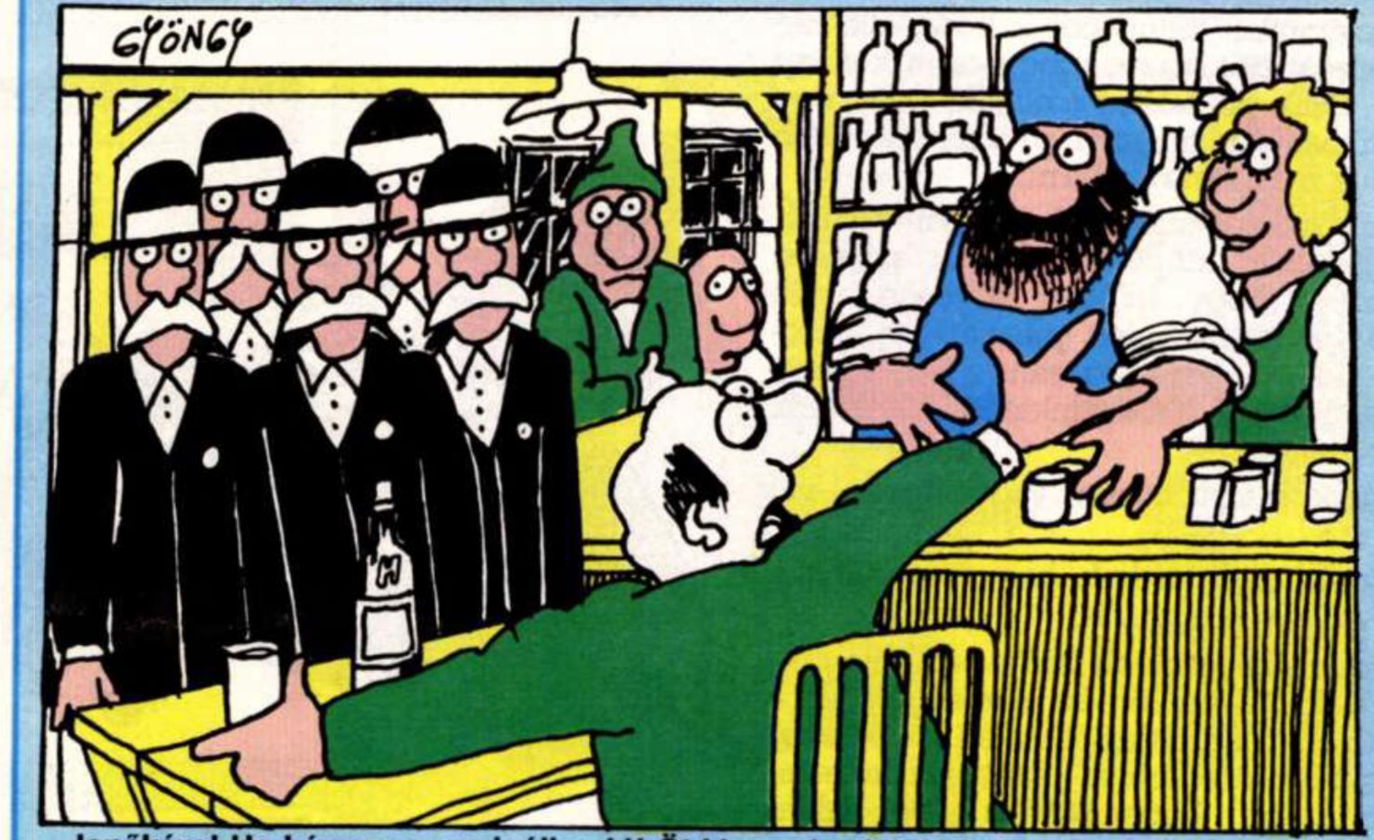
– Ugyan, még féltizenkettő sem volt. Egyébként sem tehetek róla, ha jobban tetszem a nőnek, mint a vőlegénye. Azért nem kell mindjárt haragudni... Mondd, miért nem lehet nálunk emberibbé tenni a kapcsolatokat? Az ember az életből naponta nyolc órát tölt a munkahelyén. Miért olyan hidegek, ridegek, érzéketlenek a munkatársak? Lehet, hogy felnőttnek látszom, de mint egy piciny fürtös hajú gyermek, úgy vágyom egy kis jóságra, szeretetre... Egy kis gyöngédségért, egy kis simogatásért, becéző szóért mindent odadobnék. Mond, miért nem szeretnek engem az emberek, a munkatársaim? Miért? Mondd, miért? – harsogta kétségbeesetten Csongori Atanáz.

Kenéz szótlanul kanalazta a kelkáposztát és nem tudott válaszolni.

RÉGÉSZSORS

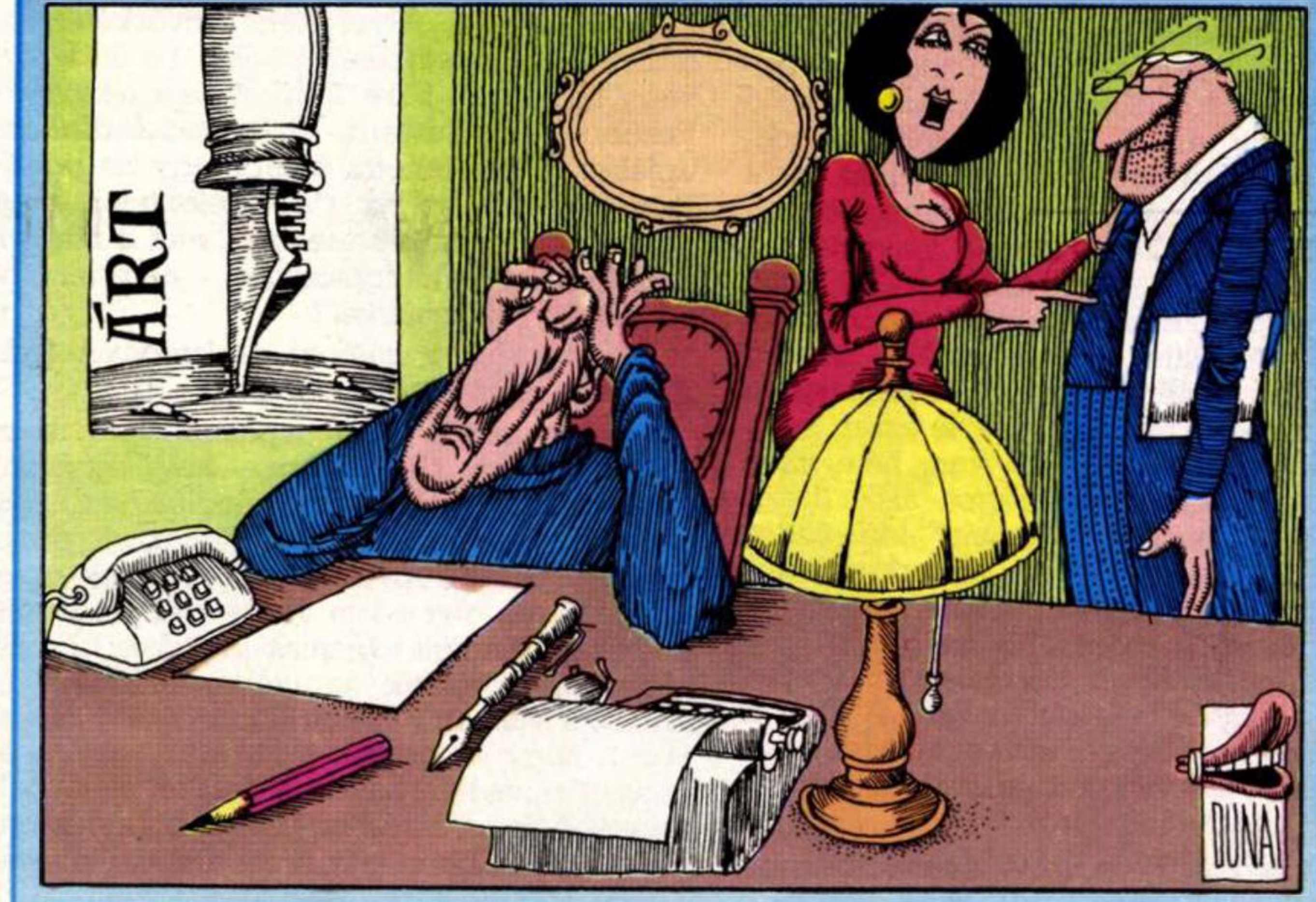
– Végre találok egy antik vázát! Erre nem tele van náci jelképekkel!?

– Jenőkém! Ha kérem se szolgáljon ki! Öt kisgazdapártot látok.

– Siess már! Bolgár György most nyilatkozik, mennyivel kellemesebb Amerikában sorban állni!

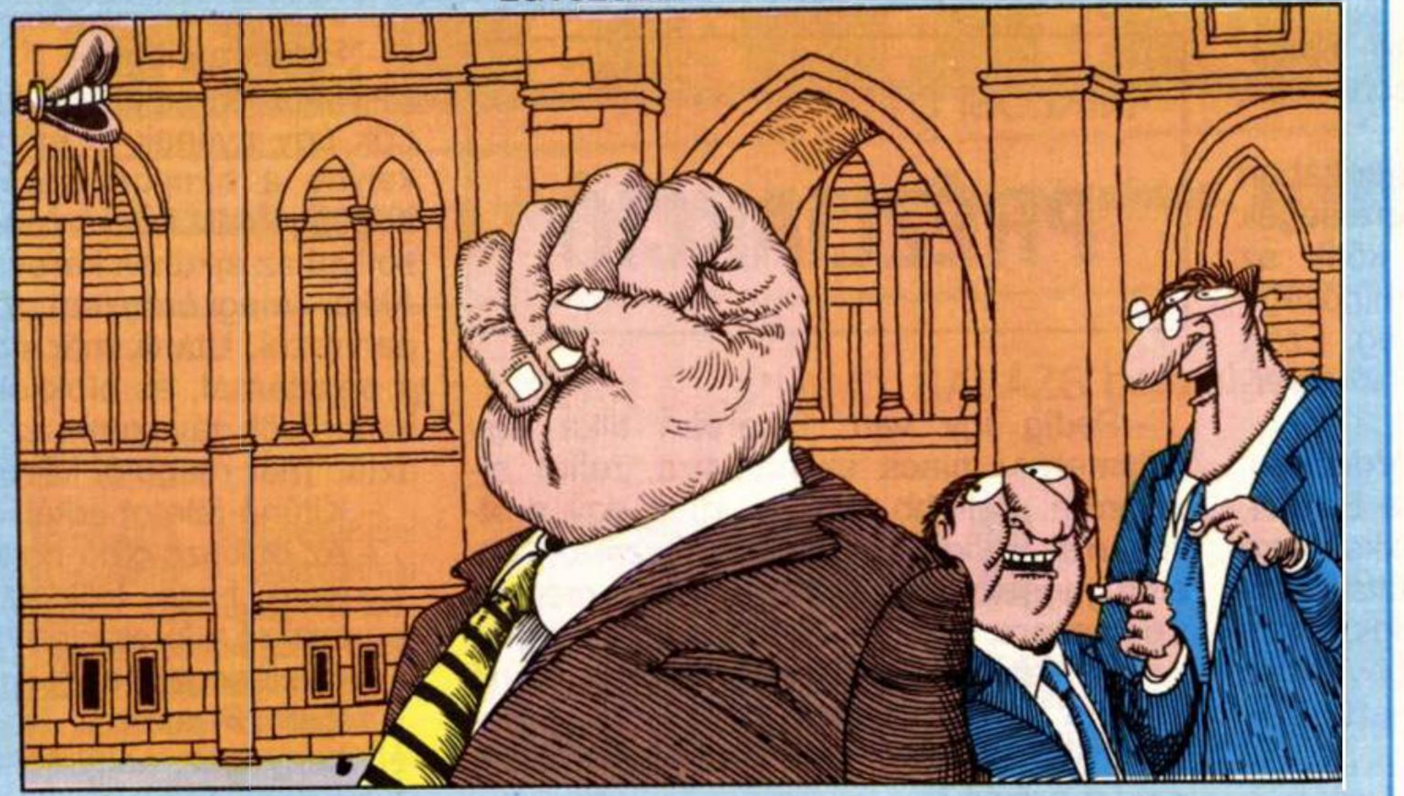
– Alkotói válságban van! Nincs ellenségképe.

DUNA-TV

– Mondtam én neked, fiacskám, ugye, hogy volt magyar filmgyártás.

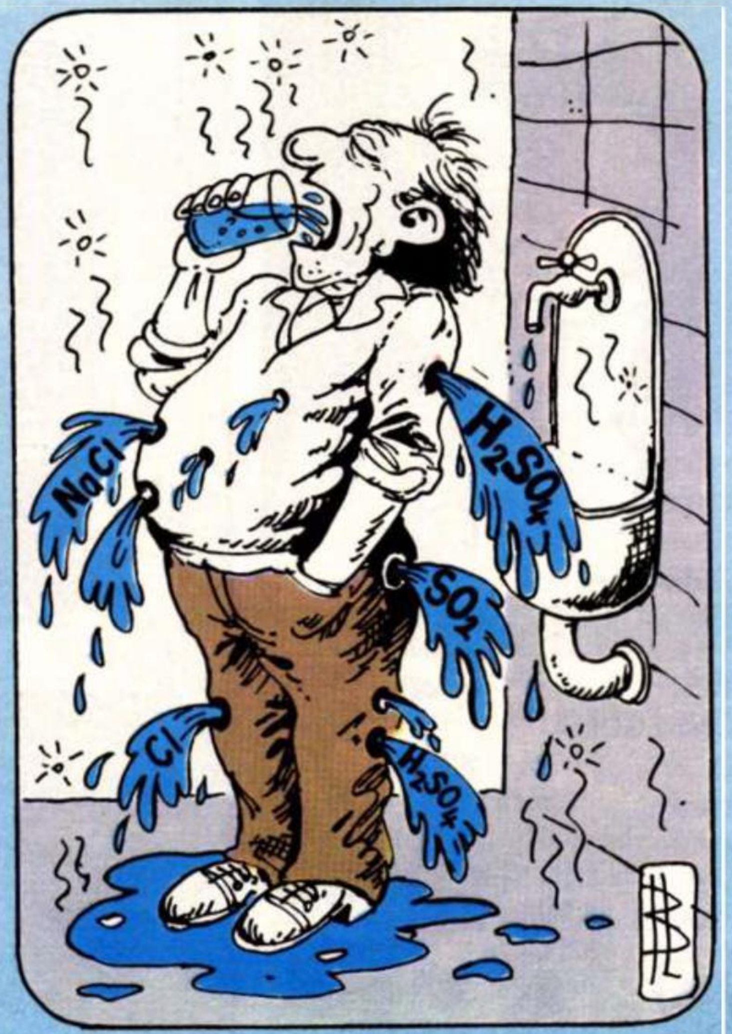
EGYSÉGBEN AZ ERŐ

TÖPRENGÉS FIZETÉS UTÁN

ROMLIK A VÍZMINŐSÉG BUDAPESTEN

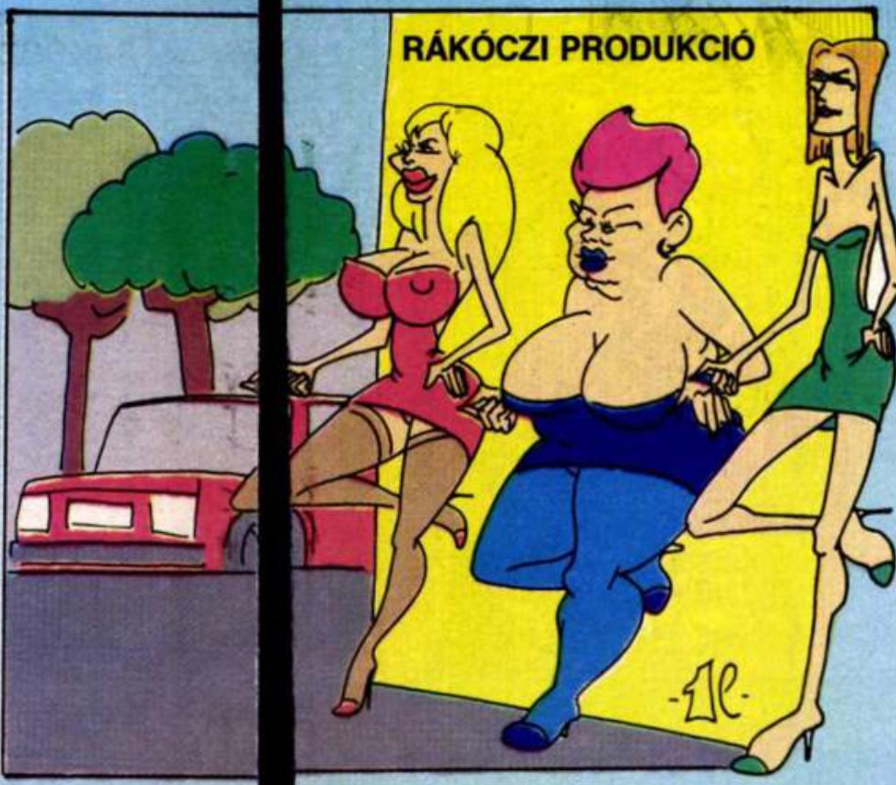

NÉPESEDÉS-POLITIKUS

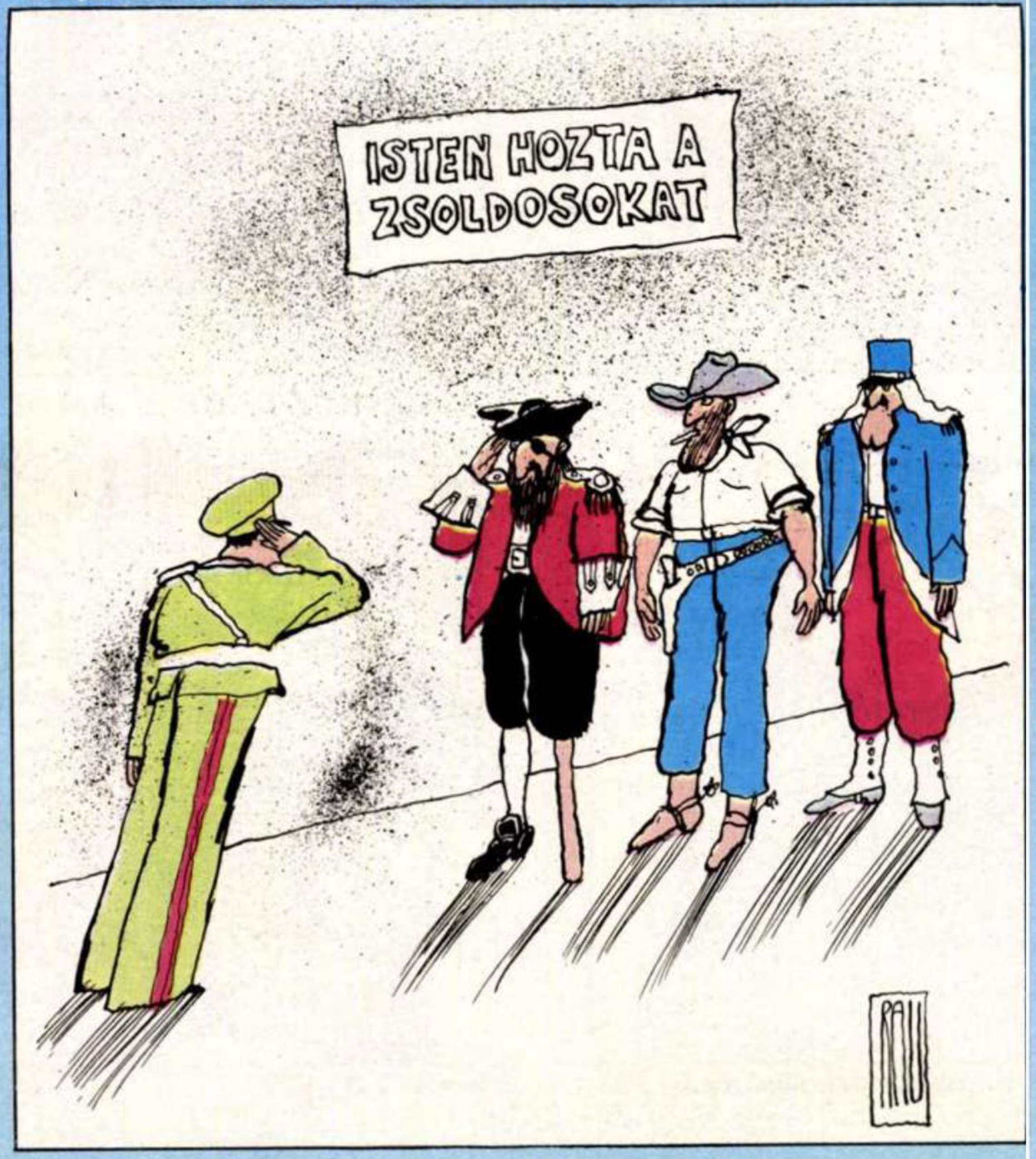

– Abortusztörvény helyett többnejűséget!

RÁKÓCZI PRODUKCIÓ

ZSOLDOSOK JELENTKEZÉSÉT VÁRJÁK A MAGYAR HADSEREGBEN

ALFÖLDI IMRE:

MEGÉRTŐ SZERZŐ

– Üljön le – szólt a főszerkesztő, mikor beléptem hozzá. Láttam, hogy rettentő zavarban van. Keresgéli a szavakat, fontolgatja a mondandót. Hagytam, majd megnyugszik, szegény.

– Egyszóval... nem is tudom, hogyan kezdjem... – szólalt meg végre. – A kéziratát, amelyet hozzánk benyújtott... szóval... én lelkiismeretesen elolvastam,... de... őszintén szólva...

Kalapomat, amelyet félszegen asztala sarkára helyeztem, idegesen felkapta, nagy zavarában markolászta, gyűrte, hajtogatta, de látszólag abból sem tudott kinyomni semmi meggyőző érvet. Idegesen beletúrt gyorsan őszülő hajába. Irtózatosan megsajnáltam.

– Ne keseredjék el, főszerkesztő úr – vigasztaltam –, ön még aránylag olyan fiatal. Még ön előtt az élet... hátra levő része. Ha lelkiismeretesen dolgozik tovább, ha sokat tanul, ha figyelmesen tanulmányozza majd kiváló szerkesztők és szerzők munkáját, még elérheti, hogy tetszeni fog, amiket írok.

– Tessék?! – meredt rám, s ajka remegett. Nagyon sajnáltam és így folytattam:

– Gondolja, hogy én másképp kezdtem? Ugyan! Eleinte a legjobb kéziratoknak se értettem a felét! Azt se tudtam, hol az elejük meg a végük! De nem keseredtem el, nem voltam ilyen bátortalan és ijedős, hanem szüntelenül képeztem magam. Szívós munkám eredménye, hogy ma már nemcsak, hogy rögtön észreveszem, ha olyan zsenivel állok szemben, mint amilyen most ön, hanem tudok is már írni zseniálisakat!

– De uram...!

– Eszem ágában sincs önt megróni, hogy ön még nem tart itt! Nem lehet mindenki egyszeriből Mikes Lajos vagy Osvát Ernő!

Kapkodott levegő után, lihegett, fulladozott, rettentően szántam szegényt, és nem fukarkodtam a további vigasztalással:

– Szóra sem érdemes, higyje el! Csak ne veszítse el az önbizalmát. Hisz ön még relatíve olyan fiatal, és nem is egészen tehetségtelen... Majd hozok én még önnek írásaimból, elbeszéléseimből, és ön csak olvassa, bírálgassa el őket, bátran, magabiztosan! Mintha oda se figyelnék! Úgy tanul az ember, ha gyakorol!

Ezután rálocsoltam a vázából a vizet, mert a zuhanás zajára berontott a titkárnő, és azt mondta, hogy az ájult főszerkesztőket fel kell locsolni.

Rutinos, tapasztalt titkárnő volt! Hiába, kell egy *szakember* is, minden kiadóhoz, aki jó tanácsokat tud adni.

MIKLÓSI OTTÓ:

PRÉZLIAKCIÓ

Bólé Béla kollégám, az ismert nőcsábász mesélte nekem a lépcsőházban, emeletmászás közben:

– Olvastam valahol, hogy Amerikában a szerelemmel végződő ismeretségek hetven százalékát a liftekben kötik az emberek. Sajnos, hazai liftjeink minősége miatt nálunk erre nincs lehetőség. Ezért én az önkiszolgáló üzletekbe járok ismerkedni.

– A bolti személyzettel? – kérdeztem.

– Nem, az lehetetlen – folytatta Bólé –, mert a bolti személyzet a vevőkkel nem ismerkedik. Többször megpróbáltam, de nem járt sikerrel, mert akiket megszólítottam, feleletre sem méltattak. A bevásárló nőknél azonban tuti a sikerem, mert bizalmuk van hozzám.

– Hihetetlen!

– Pedig így van. Sikereim titka egy felismerés: nincs szánalomra, tehát bizalomra méltóbb látvány, mint egy drótkosárral a karján az élelmiszerállvány előtt guggoló férfi. Ezért ha egy nő megtetszik nekem, leguggolok az árukkal megrakott állvány elé. Megvárom, amíg a nő mellém ér, majd síri hangon megkérdezem tőle: tessék mondani, hol találom meg a prézlit?

– Biztos a siker?

– Mint a halál! Állig begombolkozott nők úgy nyílnak ki előttem, mint a virág kelyhe a hímport hozó méhecske előtt. Leguggolnak hozzám és sajnálkozó mosollyal az ajkukon keresik nekem a prézlit. Akkor megkérdezem tőlük, hogyan kell panírozni. Utána már együtt állunk sorba a pénztárnál, és blokkolás után mint régi ismerősök távozunk az üzletből. A többi aztán már magától következik...

– Kitűnő ötletet adtál! Máris rohanok!

– Az önkiszolgáló boltba?

– Nem, haza. Írok az ötletből egy humoreszket a feleségemnek.

– A feleségednek?!

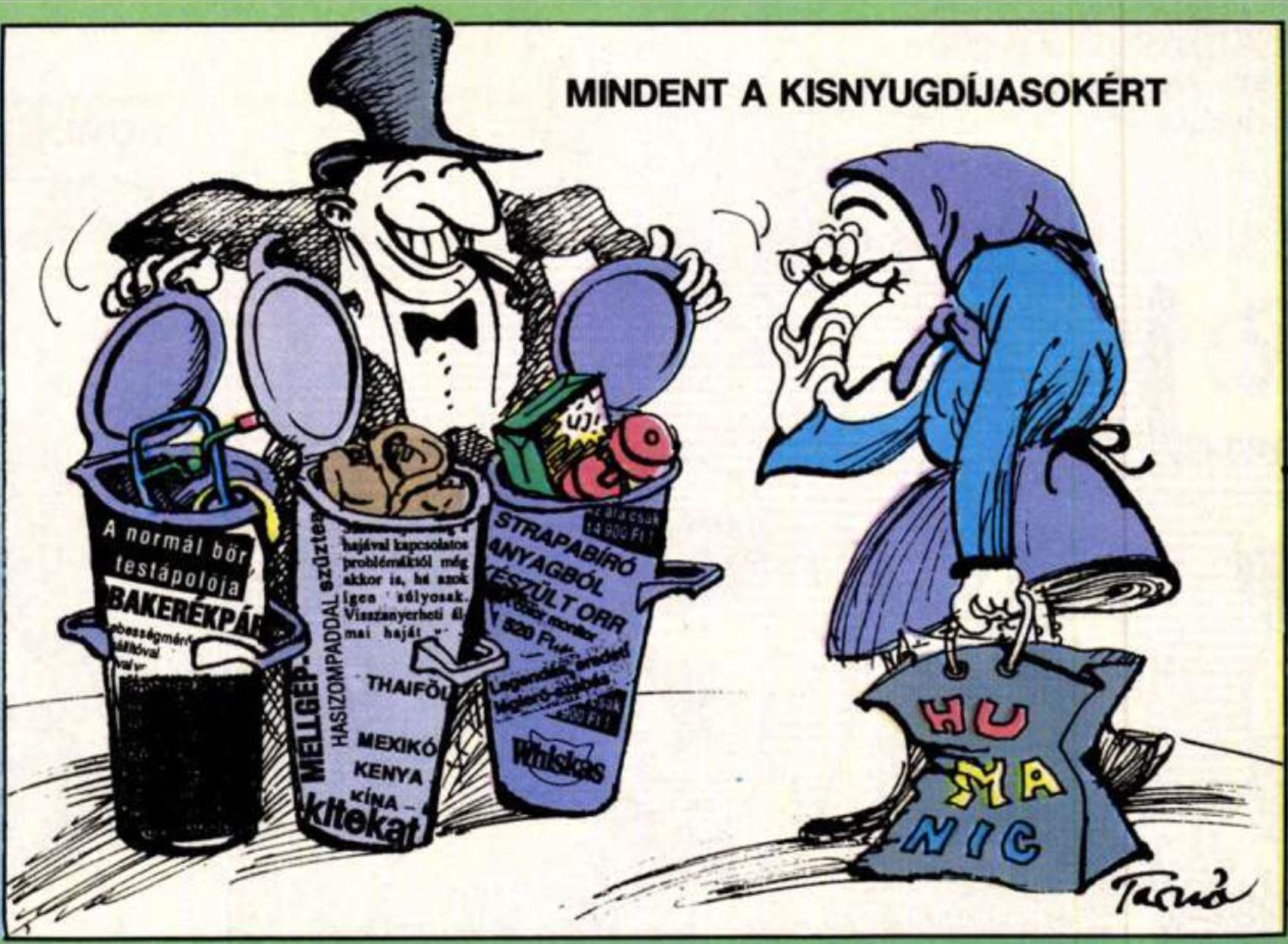
– Igen. Remélem, ha elolvassa, olyan féltékeny lesz, hogy soha többé nem küld le bevásárolni.

SZEMÉLYISÉGI JOGOK

– Bankrablás előtt... és után.

MINDENT A KISNYUGDÍJASOKÉRT

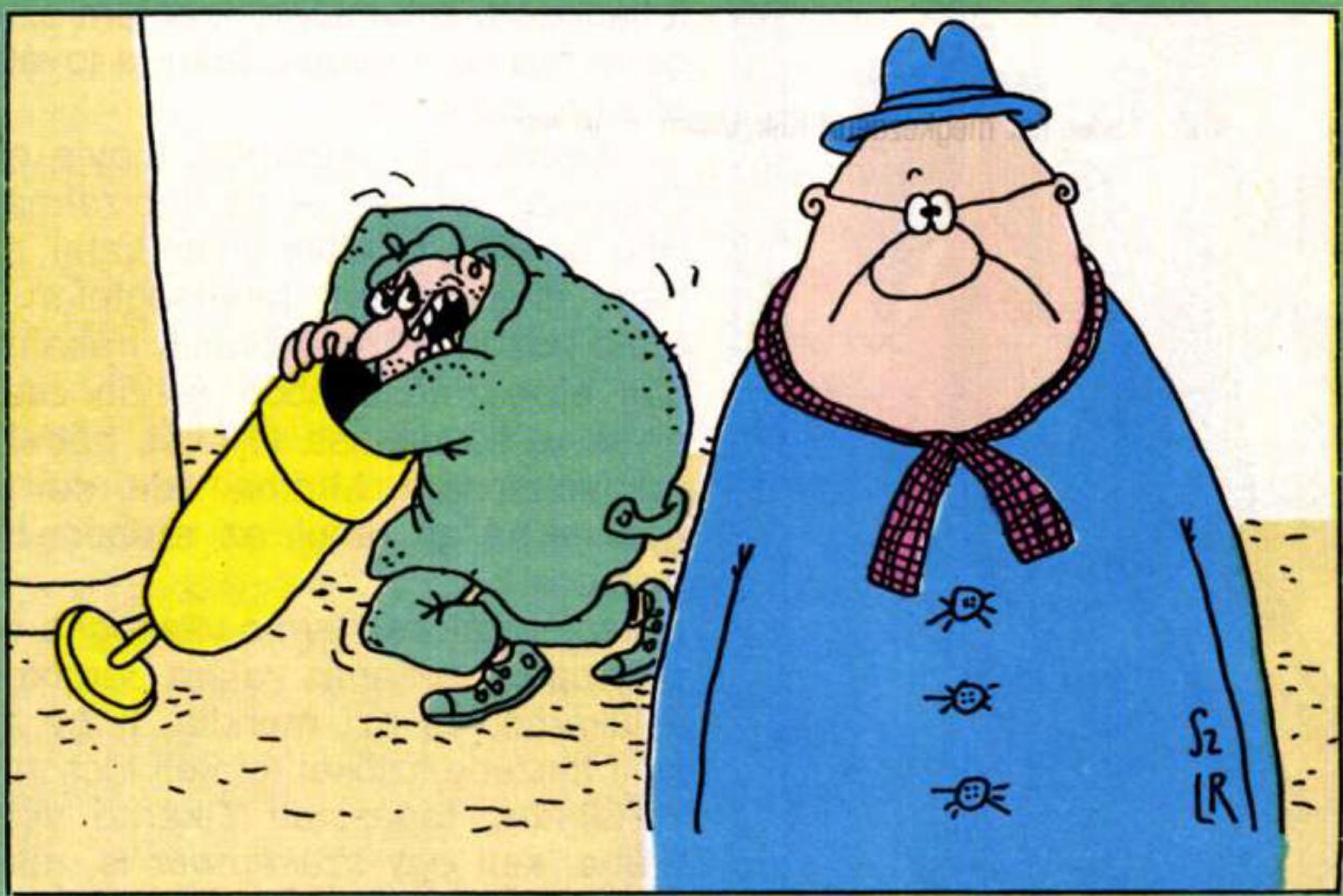

A TV-FILMEK MEGOSZTOTT KÖZÖNSÉGDÍJA

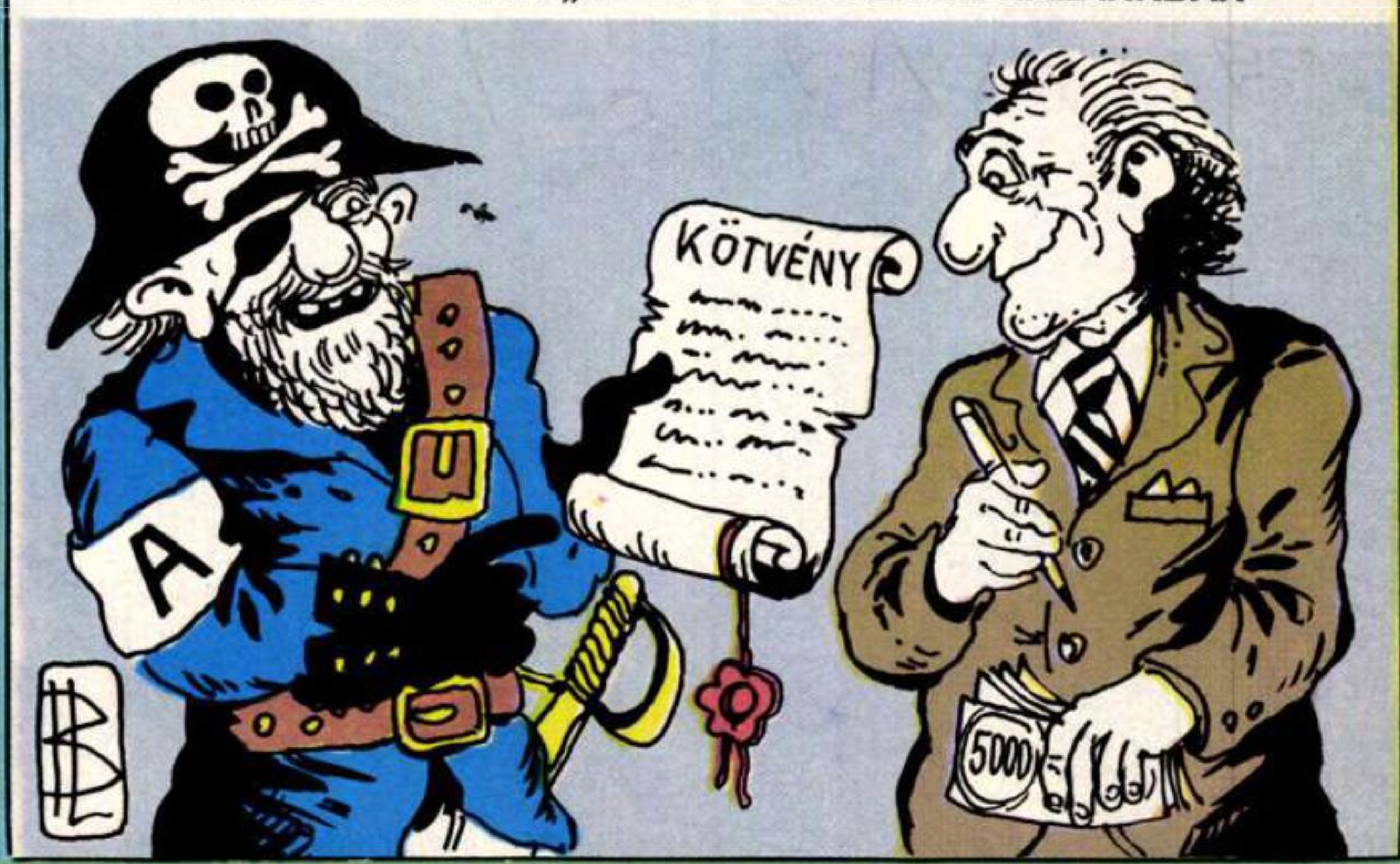
EXPO-KERESŐK

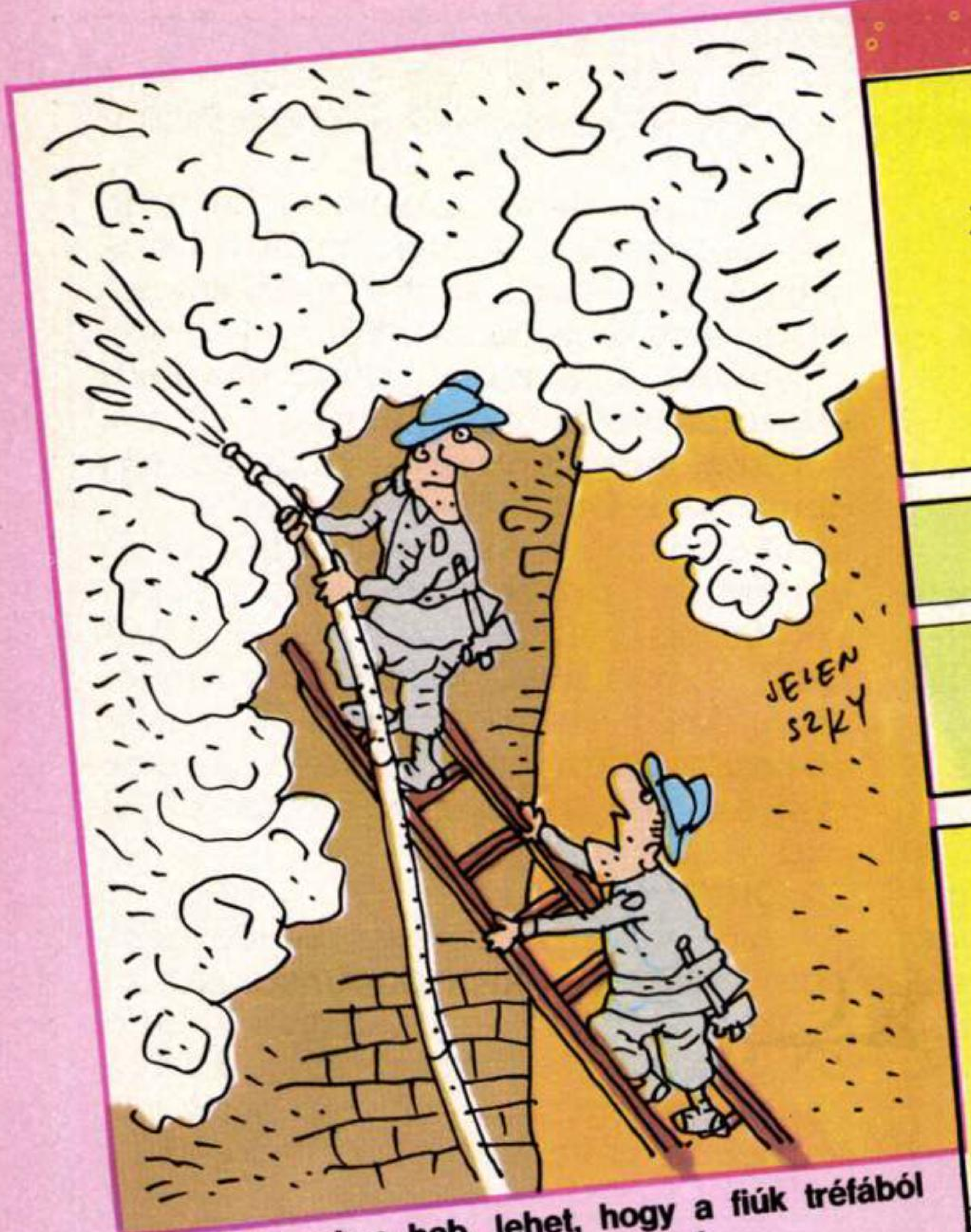

– Mert leesne az aranygyűrű az ujjukról, ha egyszer mellédobnák azt a rohadt szemetet.

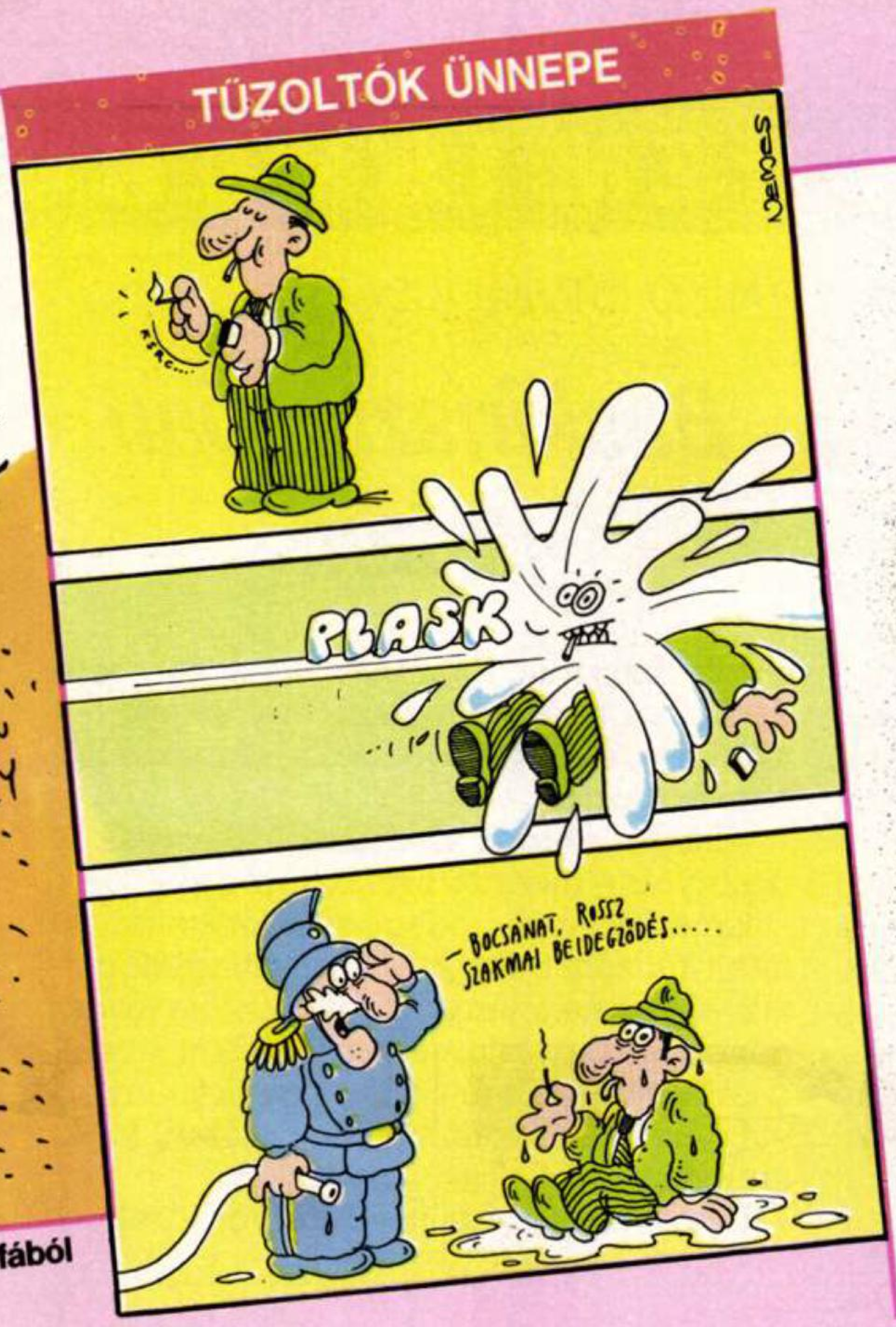
ILLEGÁLIS OSZTRÁK „KALÓZ" BIZTOSÍTÓK HAZÁNKBAN

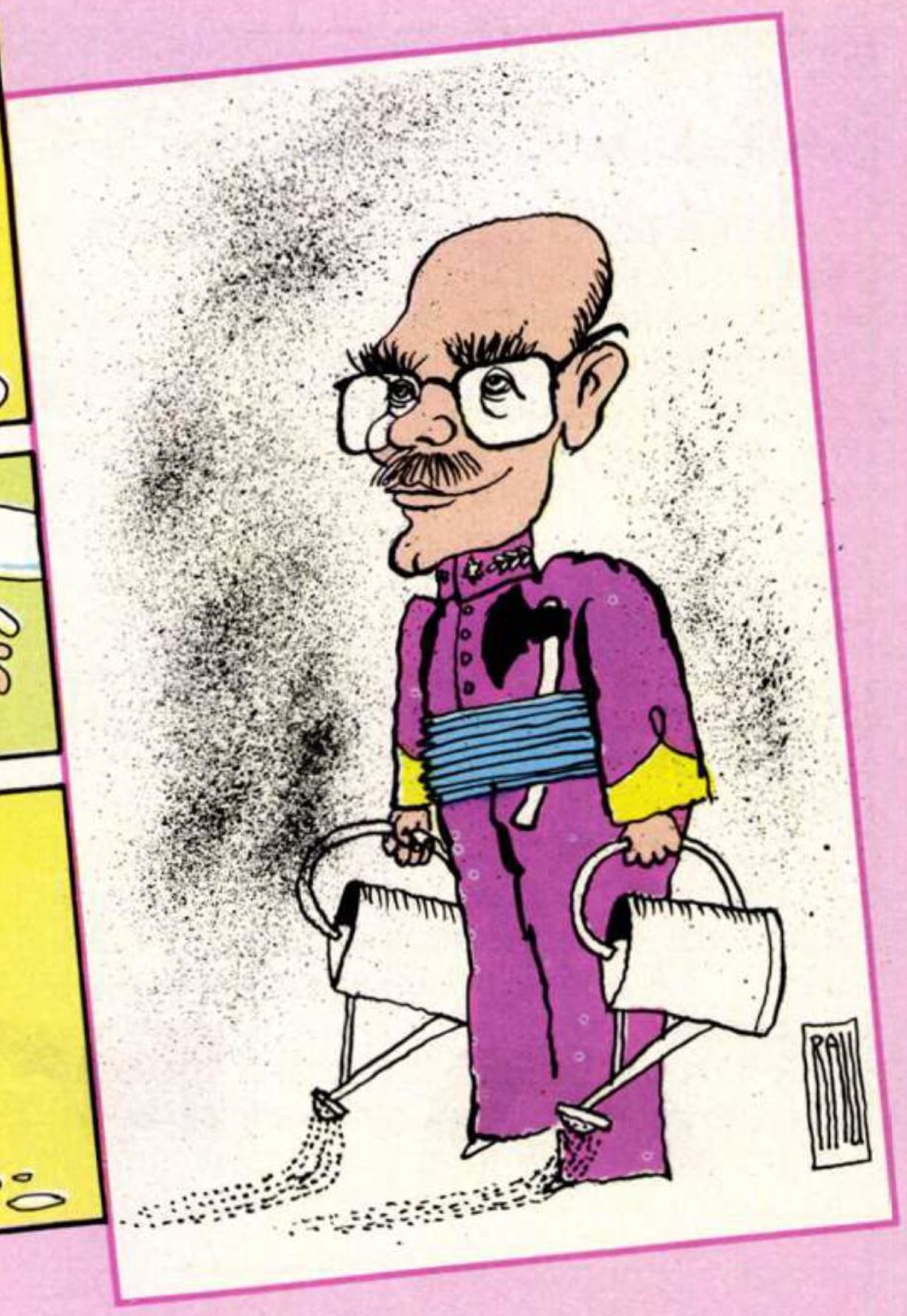

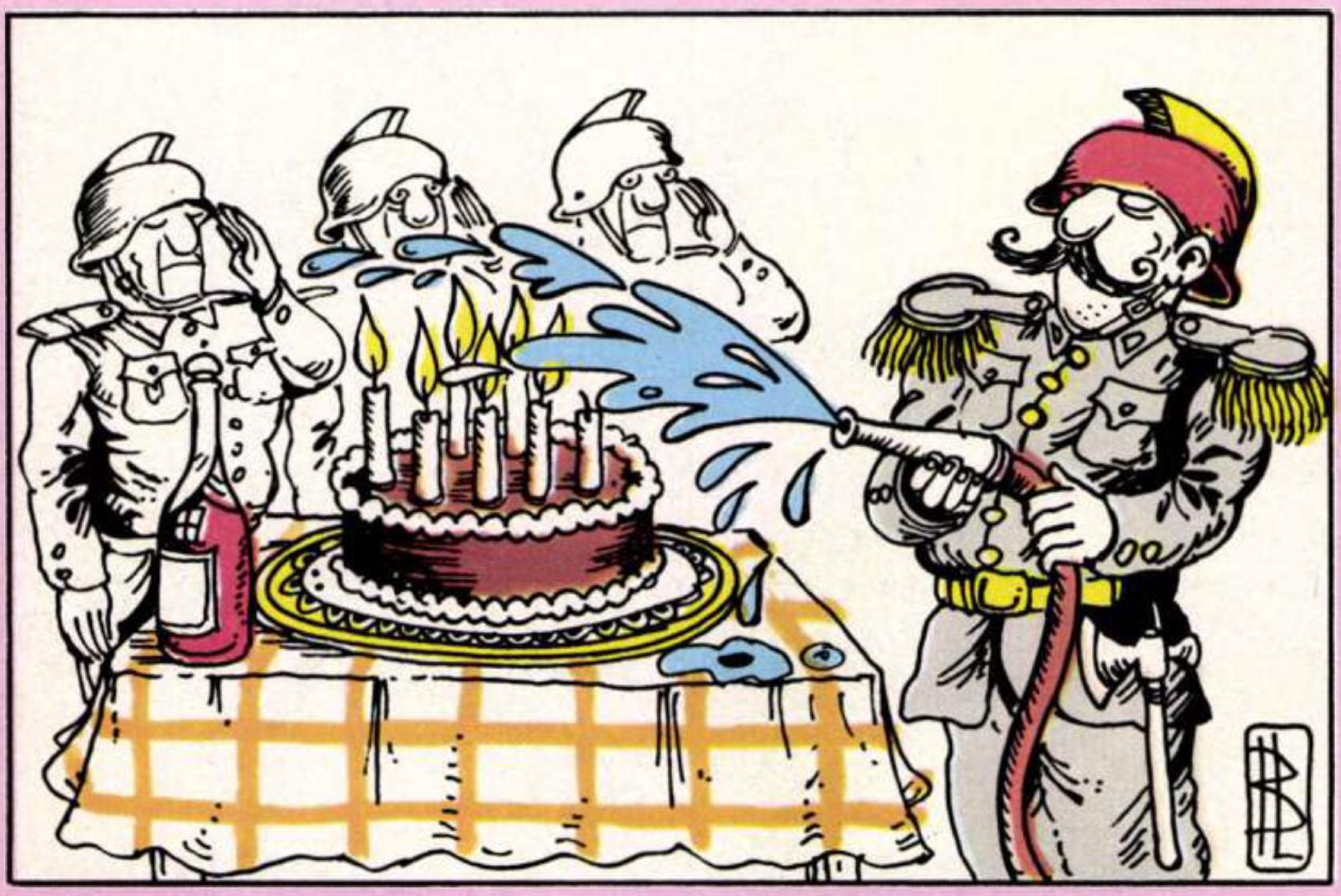
– Itt tessék aláírni!

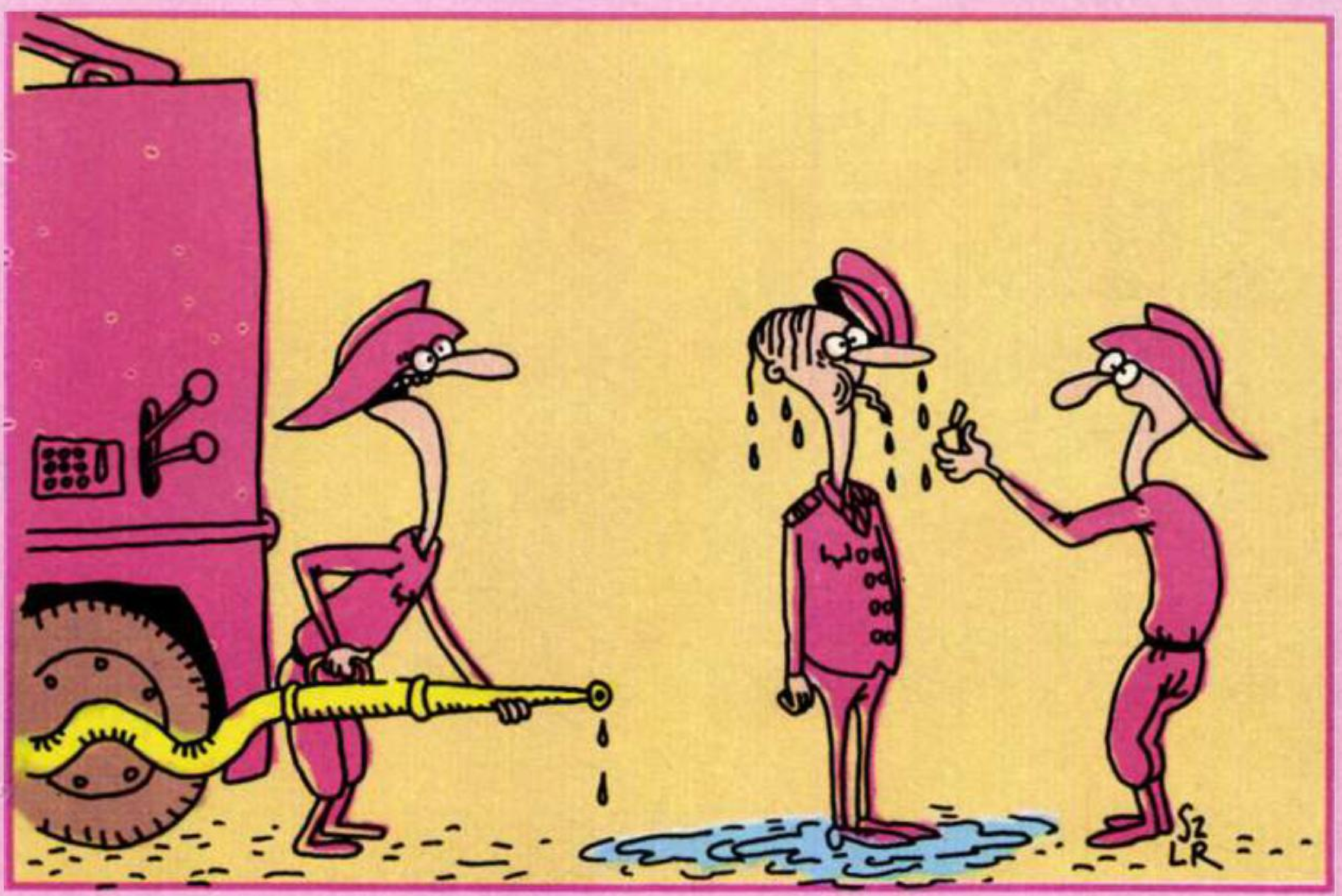

– Túl sok a hab, lehet, hogy a fiúk tréfából megint a sörözőre csatlakoztak rá.

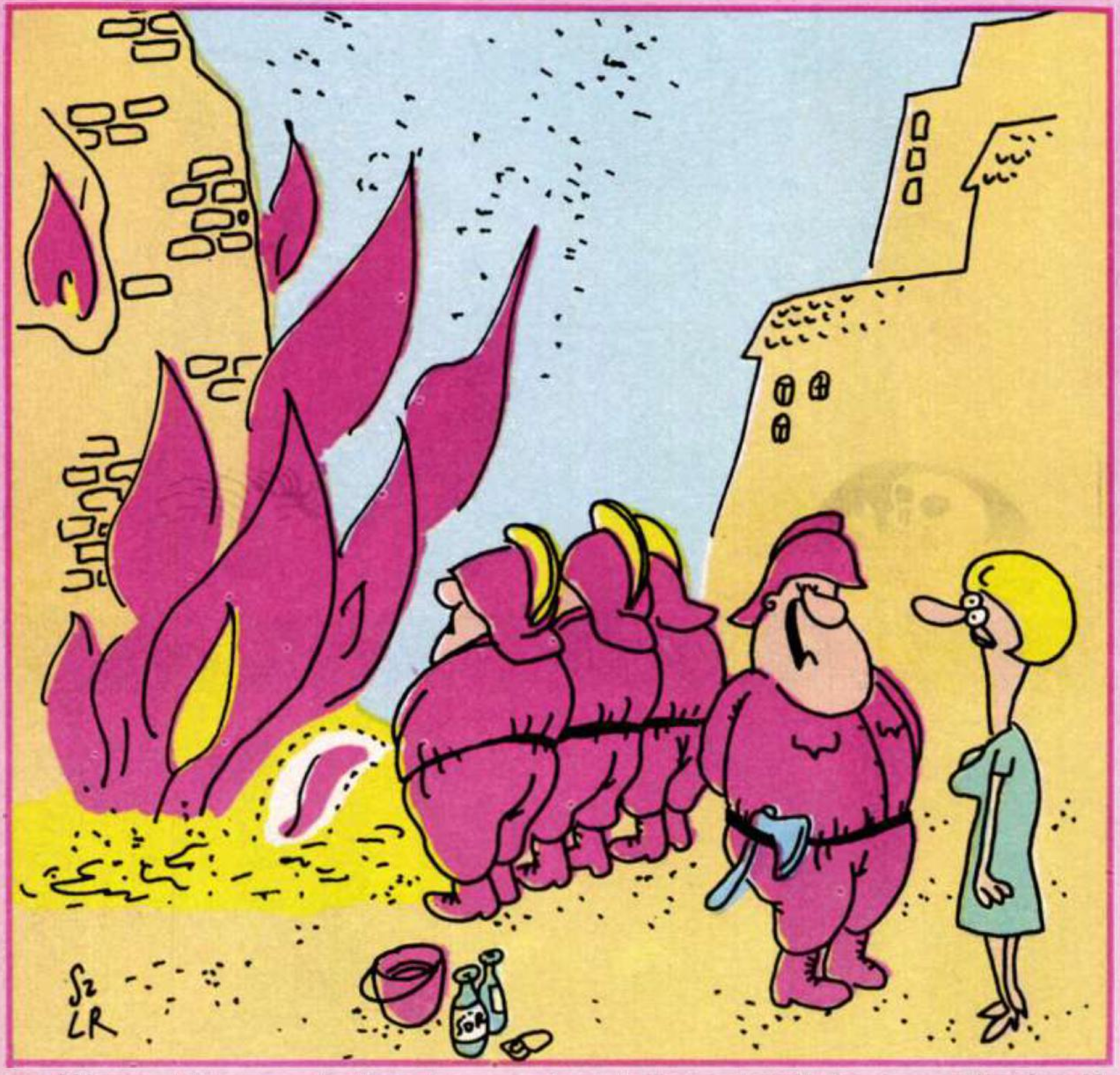

– Bocs, főnök, ezek a hülye reflexek...

– Nézze, hölgyem, tudjuk, hogy már a katonaságnál és a rendőrségnél is szolgálhatnak nők, de a tűzoltóságnál ennek még nem értek be a technikai feltételei.

WÉBER TAMÁS:

A KÉK VILLÁM BUDAPESTEN

(Még a télutón láthattuk a televízióban a Kék villám című amerikai akciófilmet, amelynek főszereplője egy hipermodern helikopter. Nos, ezt a csodajárművet a magyar rendőrség is kipróbálhatta a napokban. A földi irányítók és a pilóták beszélgetését hangszalag őrzi. Ebből közlünk részleteket alább... A hangfoszlányok szupertitkosak, kérjük, ne adják őket tovább!)

– A légi felderítést megkezdeni! Kék Villám, szállj fel!
– Oké! Béluskám, toljátok meg a helikoptert... Halló, Föld, lehet ezzel a vacakkal füvet nyírni?
– Nem.
– Akkor fejjel lefelé repülünk.
– Kék Villám, mit láttok, ha kinéztek az ablakon?
– Semmit.
– Semmit?!
– Valaki a gépen felejtette a ponyvát.
– Hé, fiúk! A Margit körúton elrabolták a forgalomirányító rendőrt!
– Jól tették! Azonnal megszűnt a forgalmi dugó.
– Emberek gyülekeznek a Corvin Áruház előtt. Hogyan oszlassuk fel a tömeget?
– Lőjetek a levegőbe.
– Lőttünk...
– És oszlik a tömeg?
– Sajnos nem. Viszont ti kezdtek süllyedni.
– Korai volt a zaciba adnunk az ejtőernyőket... Akciónak vége!
– Pont amikor elkötötték a Ladánkat? Most kéne csak igazán a légi felderítés...
– Ugyan, fiúk, minek? Azt a húszéves tragacsot akár gyalog is tudjuk követni.

HUMORBAN NEM ISMERÜNK HATÁRT

PALKÓ ISTVÁN (CSAP):

Baskírisztánban jártam

Hajdan Baskír Autonóm Szovjet Szocialista Köztársaságnak nevezték.

Ufa felé közeledve már messziről megpillantottam Szalavat Julajev baskír nemzeti hős lovasszobrát, aki kivont szablyával – véletlenül? – éppen Moszkva felé tart. Jó is volt Julajevnek! Ha menni akart, csak felpattant tüzes paripájára, és nem kellett egy kerek napot várnia a moszkvai gyorsra.

Az ufai pályaudvaron sokáig nem találtam az ismerősömet. Már majdnem taxiba ültem, amikor végre megpillantottam.

– Jó, hogy nem szállt taxiba – mondta –, mert Ufa hossza legalább kilencven kilométer, és én történetesen a felvégen lakom… A taxit egy heti kiküldetési pénze bánta volna.

A városi forgalom Ikaruszán – ottlétem alatt egyetlen *szovjet* gyártmányú buszt sem láttam – egy árva baskír sem került a szemem elé. Csak a peremkerület egyik buszmegállójában hívta fel vendéglátóm a figyelmemet egy izgatottan vitatkozó, olaszos bőrszínű emberekből álló csoportra:

– Látja, *ezek* a baskírok. Akárcsak a cigányok – mondta oroszos gőggel.

Ismerősöm a pedagógiai főiskolán tanított filozófiát. Persze, hogy meglátogattuk a tanintézményt is. A főiskola orosz neve már egy kilométerről virított, annak baskír nyelvű változatát egy kéttenyérnyi táblácskán találtam a bejárati kapu mellett.

Egyik este házi húsosderelyét – pelmenyit – vacsoráztunk, feketepiacon vásárolt méregdrága húsból, hozzá Sztolicsnaját szopogattunk az itt használatos két és fél decis vizespoharakból.

Vacsora után vendéglátóm elmesélte Ufa város nevének eredetét.

Tudja, mondta, van a városban egy domb, amit Ördög-hegynek hívunk. Valamikor ördögök vigyázták róla a vidék nyugalmát. Történt, hogy egyszer éppen két ördög volt „ügyeletben". Egyikük fiatal, éber, a másik vaksi, kicsit nagyothalló. Amíg az öreg szunyókált, a fiatal fürkészte a környéket. Egyszer csak mozgást észlelt a távolban. Izgatottan felkiáltott:

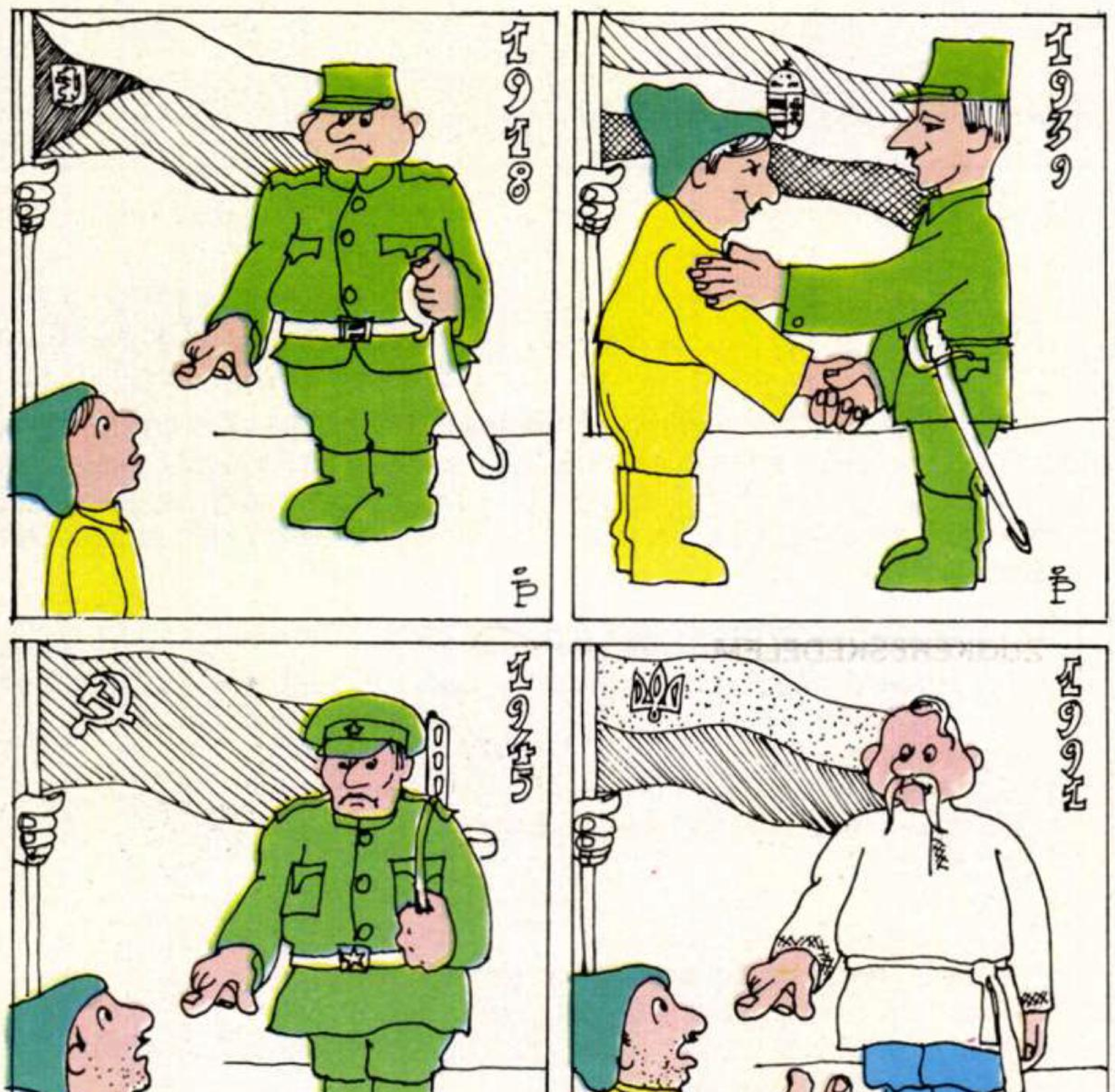
– Uff!

– Á? – riadt fel az öreg szendergéséből.

Azóta nevezik a várost Ufának. A történet hitelességét bizonyítja az Ördöghegy megléte, amelyet nap mint nap körbebuszoztam, kerek egy hétig.

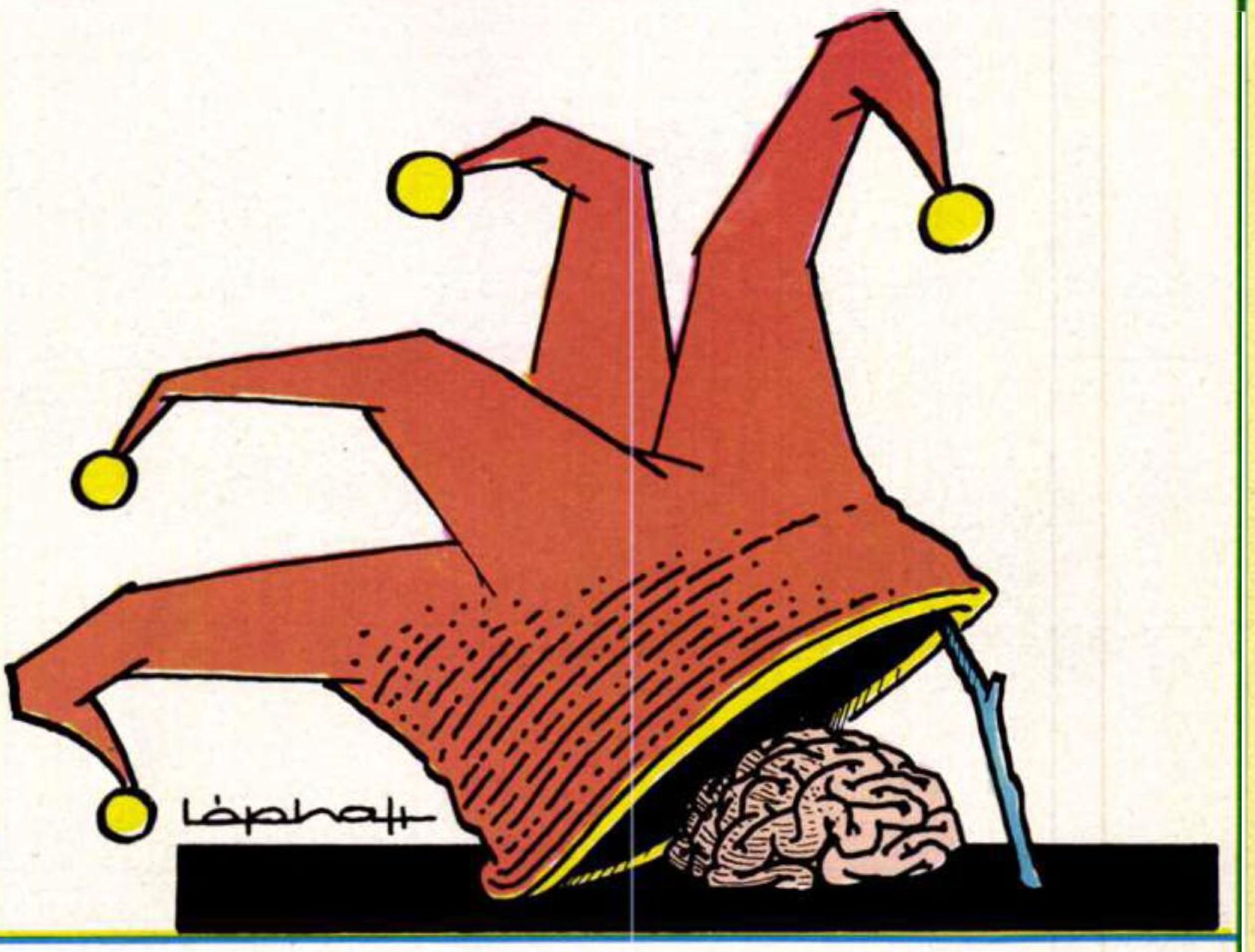
PÁLFY ISTVÁN (UNGVÁR) RAJZAI

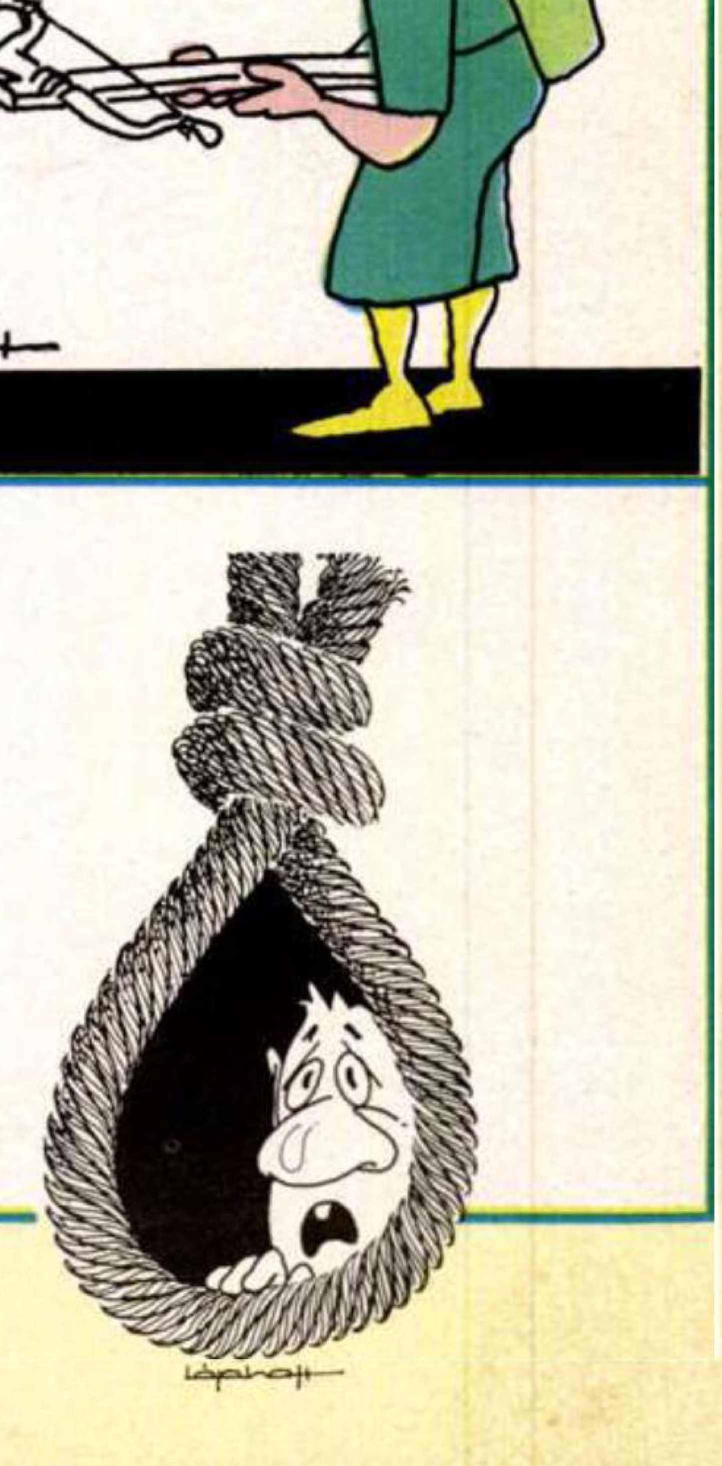

KÁRPÁTALJA – ITTHON, VENDÉGKÉNT

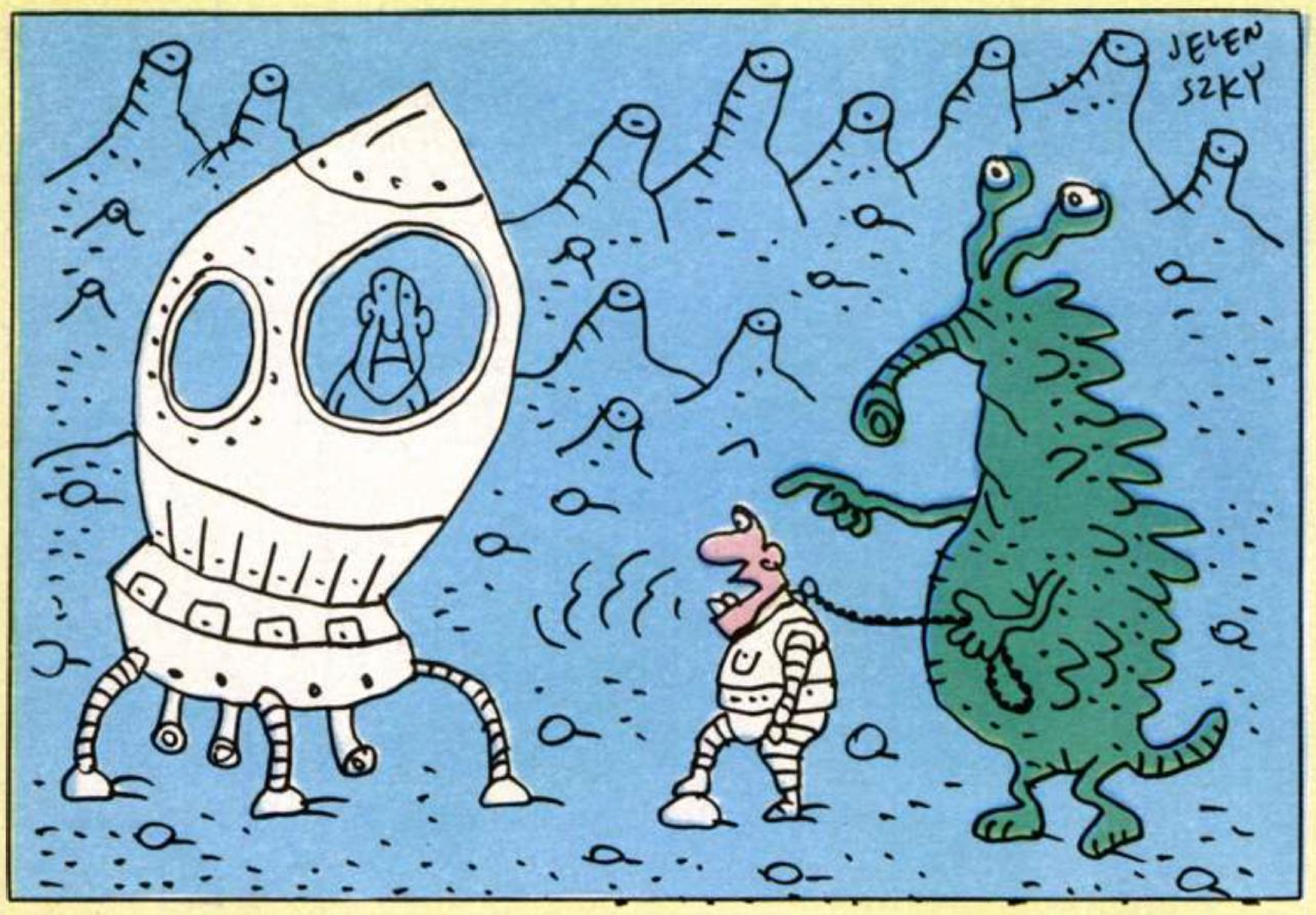
LÉPHAFT PÁL (ÚJVIDÉK) RAJZAI

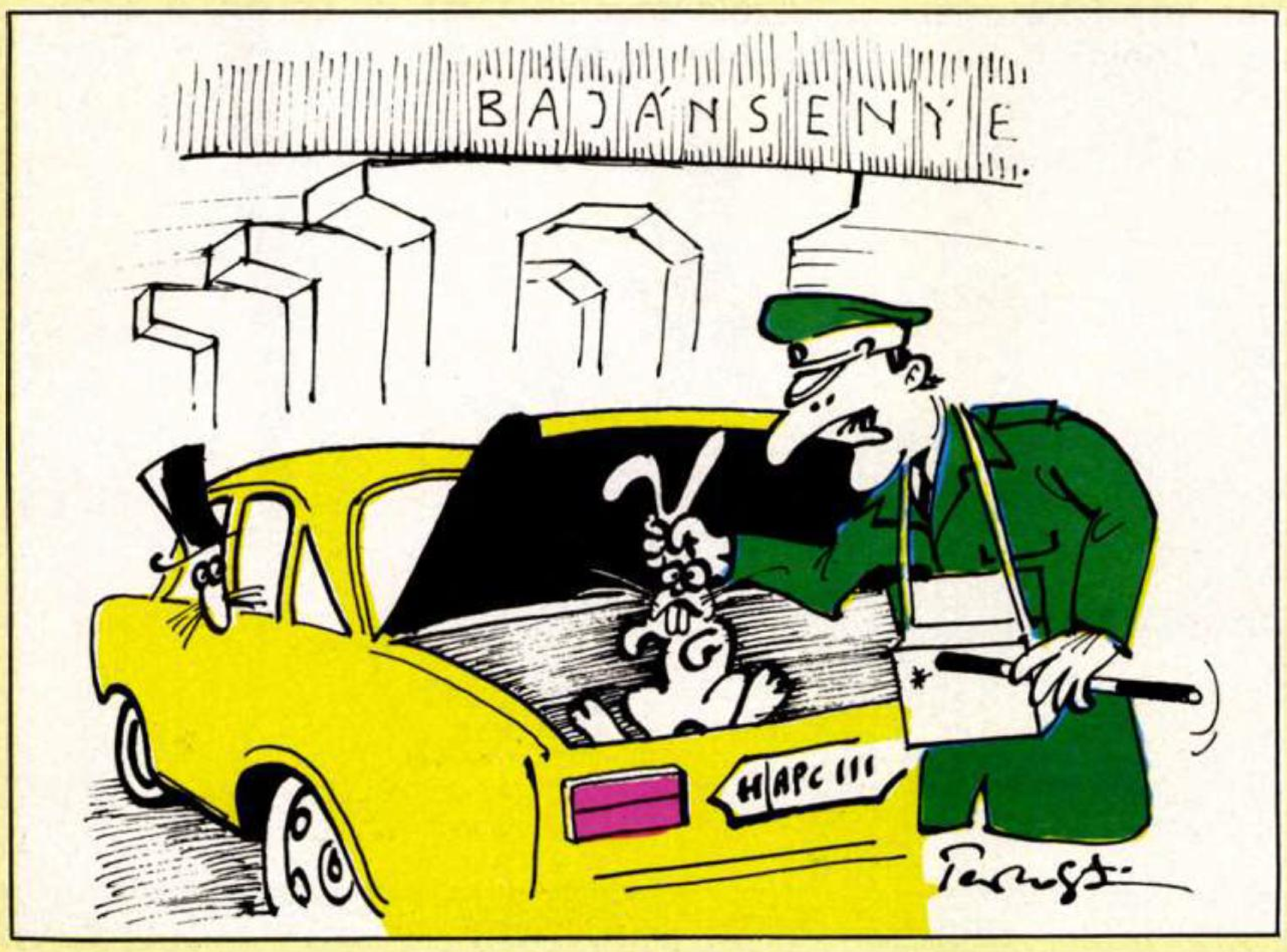

PERSPEKTÍVA

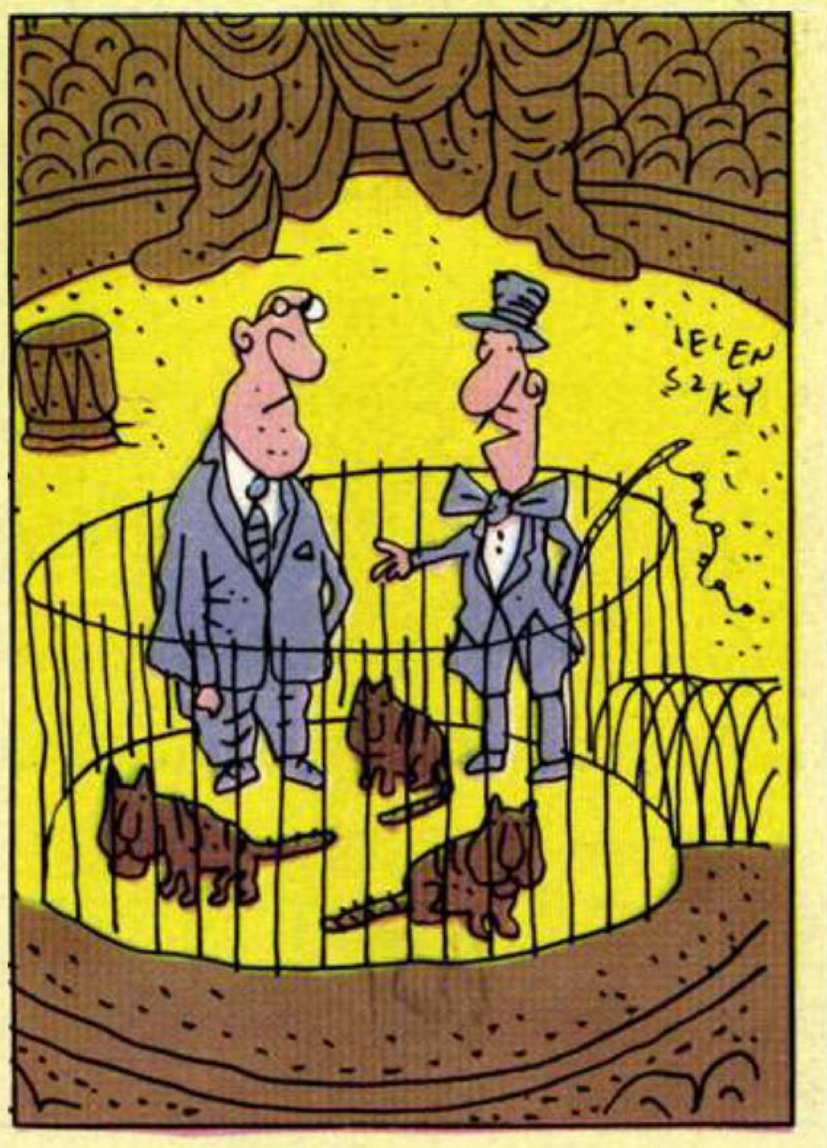
– Fogd meg!

CSEMPÉSZÁRU

– Ne félj, szólok én a liberális sajtónak, hogy megharapott az a ronda magyar vizsla.

– Nem hiszem, hogy ez a produkció elbír még egy költségcsökkentést.

LESZÓLÍTÁS

– Ne mondja! Kitalálom! Top 12? AMWAY? Biztosítás? Jehova?

ISZLAI ZOLTÁN:

A SZÉP MEG A KONKURENSE

Senki se hederített rám, amikor úgy dél felé beszálltam a közepes utaslétszámú metrókocsiba. Észrevétlenségem persze csak azért tűnt fel s ritt ki a mindennapos és megszokott figyelmen kívül hagyások közül, mert az utasok valamennyien egy irányba néztek, megbűvölten.

Éjfekete hajzuhatagú, vajsárga bőrkosztümös, manóken magasságú, hattyúnyakú, párductartású, pumazöld szemű japán vagy kínai lány állott a pillantások kereszttüzében. Ráadásul csókos szája s hihetetlenül vékony dereka volt.

Bámulták a nők, nemcsak a különböző korú férfiak, de valami olyan ájulattal, mint egy ufóról közéjük szabadult kecses szerkezetet, földre lépett angyalt, véget nem érő örömálmot, valószínűtlen kinyilatkoztatást.

Bolond lettem volna, ha nem osztozom csodálatukban.

Kimeresztettem hát a szememet, ami – tekintettel csekély rövidlátásomra – nálam azt jelenti, hogy összehúzom, mint egy mohikán. Próbáltam fölfedezni a keleti szépség jelenésszerű részleteit. Például a domború, elefántcsont színű sima homlokából hátrasimított hajzat alól kibukkanó, elképesztően finom fülcimpáit, ami azonban mégis szilárdan tartotta a beleakasztott – gyémántcsillogású, csepp alakú – fülbevalót.

Szemügyre vettem a kezét is. Sötétzöld, puha bőrtáskát fogott, hozzászorította ugyanolyan árnyalatú kesztyűit, gyöngyházszín, holdas körmét könnyedén engedte rá a nemes patinájú anyagokra.

Proporcióinak hibátlanságáról mégis elvonta a szemet, elterelte a gondolatot, kizárta a magyarázat keresgélését, szükségtelenné tette az elemzést, fölöslegessé változtatta az analízist az egész látomás, a teljes ragyogás, a vénuszosan Kleopátrás tüneményesség, amely elérhetetlenebb a délibábnál, ezenfölül tagadhatatlanul „szebb dolog a végeknél".

Metrónk megállt a nemzet csalogányáról elnevezett állomáson. Egyetlen, diplomatatáskás, svájfolt kabátos, előnytelenül kopaszodó hidalgógyanús férfi szállt ki belőle. A többiek talán föl se fogták, hogy megérkeztek valahára – a Blahára. Inkább kényelmesen elfészkelődtek, hogy látva lássanak, lesz ami lesz, a Keleti pályaudvarig és tovább, amíg sugárzik rájuk ez az egyszeri látványlány, ez a paradicsombeli tündérgésa, illetve mennyei huriboszorkány.

Valakik közben beszálltak, de kit érdekelt. Az áhítatos szerelvény elindult alagútiránt.

Pillanatra becsuktam a szemem. Talán óvatosan meg is dörzsöltem, hogy aztán minél intenzívebben fogadhassam magamba, s majd őrizhessem jó emlékezetemben a Tökély Esszenciáját, a véletlen adta esztétikai istenáldást.

Amikor kinyitottam, nem hittem neki.

A közönség nemcsak hogy elfordította fejét a lánytól, hanem feléje se nézett. Egyszerűen leszállt róla, faképnél hagyta, többé nem törődött vele, elfelejtette, rá se rántott, eltágult tőle. Az új fölszálló, aki magához vonzotta őket, sőt sokukat helyváltoztatásra késztette, körülsereglésre buzdította, szintén nő volt.

Fiatal, farmeros, kivert csizmás, autóskesztyűs, hátizsákos, svájcisapkás asszony. A semmi különösnél is köznapibb teremtmény. Csakhogy nem jött egyedül.

Két birkaborjú nagyságú, békésen nyáladzó, acél szájkosaras kutyával vette át a terepet s a főszerepet. És bizonyára sejtelme se lehetett arról, hogy puszta ottlétével bemutatta, milyen a harcmentes győzelem, az ellenállhatatlan siker, a kivédhetetlen, abszolút überolás.

ZUGKERESKEDELEM

BODNÁR GYULA:

ÁPRILISI LAPSZEMLE

A „SZMOG" című pulmonológiai magazin szerint magyar kutatók újabb sikert értek el a génsebészet terén. A környezetbarát állatfajok létrehozására szerveződött teamnek sikerült kitenyészteni a füstifecske ólommentes benzinnel működő katalizátoros mutánsát.

*

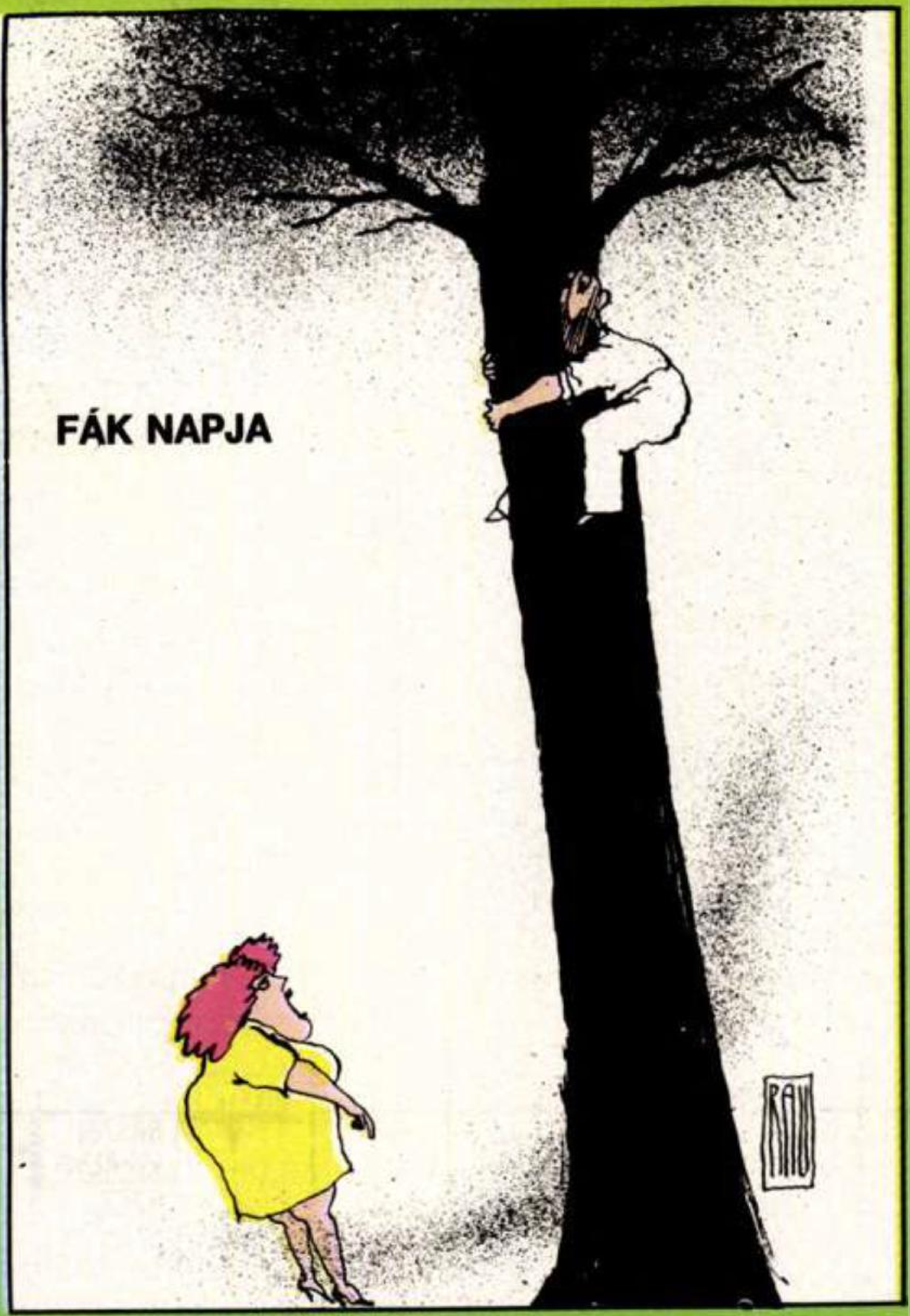
Az „ADÓPRÉS" című életmódmagazin értesülése szerint az Adósok Kamarája (közismertebb nevén: Üres Spájz) beadvánnyal fordul az Alkotmánybírósághoz. A széles tömegek hátborzongását koordináló szervezet követeli, hogy ne csak az *árpádsáv* minősíttessék nemzetellenes jelképnek, hanem az *adósáv* is.

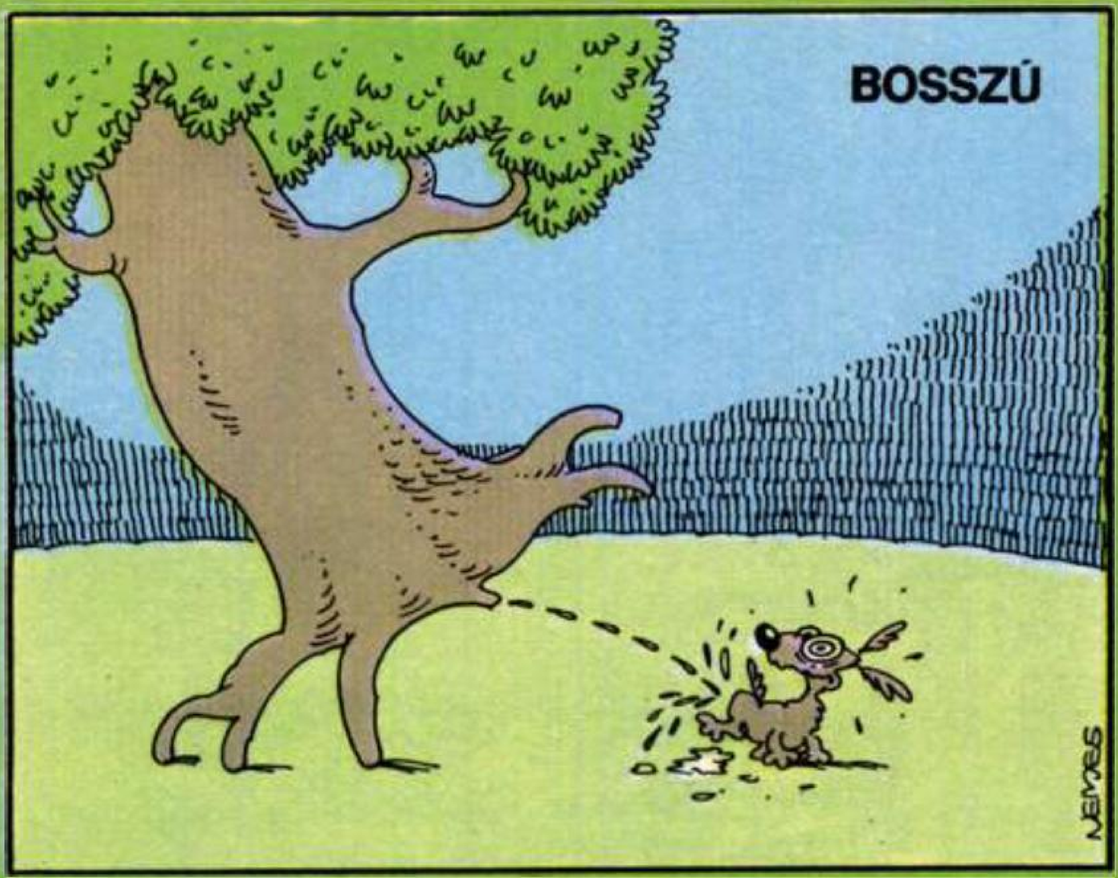
*

A „TORZÓ" nevű szobrászmagazin szerint a pártállami „műalkotásokból" létesítendő szoborpark pályamunkáit elbíráló zsűri – össznépi kihatású izgatás címén – feljelentést tett a *Sörös Csepel* jeligével beérkezett terv készítője ellen. A pályázó ugyanis a főbejárat fölé a „FELTÁMADUNK" szövegű táblát rajzolta be.

*

A „SAT-ELIT" műsorújság aranymetszésben közli a szenzációs hírt, miszerint mindkét fél részéről száznyolcvan fokos fordulatot vett a médiaháború. A köztársasági elnök és a miniszterelnök – egymástól teljesen függetlenül – változtatott eddigi álláspontján. Előbbi hajlandó aláírni a máig vitatott médiaelnökök felmentésére irányuló kérelmet, utóbbi pedig úgy döntött; nem terjeszt be több felmentési kérelmet.

BOLHAPIAC

Keresnek:
LEGO-t, női cipőt 38–39-es számban, nagy méretű női ruhaneműt, ágyneműt, plédet, faliszőnyeget, játék babakocsit, elektromos mákdarálót, kisautót, kisvonatot, a „Pesti Izé", a „Borsszem Jankó", a „Szabad Száj" bekötött, illetve egyes példányait.

Kínálnak:
A Ludas Matyi évfolyamait (40 év), a Ludas Matyi bekötött példányait (1960–1986-ig), a Ludas Matyi egyes példányait (23 év), régi plakátokat, szépirodalmi és egyéb könyveket, cserép villanykályhát, olajkályhát, HÉRA 3. gázégőt, hősugárzót, golyós számológépet (70 × 125 cm), nagy méretű Mária képet aranykerettel, 12 szárnyú ablakot (190 × 210 cm), összecsukható járókát, emeletes víkendágyat, téli-nyári gyermekholmit.

Cserélnek:
YASHICA szuper-nyolcas filmfelvevőt, fényképezőgépre, vagy más műszaki cikkre.

●

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon (szerda kivételével), 9–12 óra között, a 118-8411-es telefonszámon, a 95-ös melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztő:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/14-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles.
Brazília: Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Rāmban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Csortos Gyula, a magyar színjátszás egyik legnagyobb alakja nem arról volt híres, hogy túlzott lelkiismeretességgel tanulta volna a szövegeit. Egy főpróbán megkérdezte a rendező:

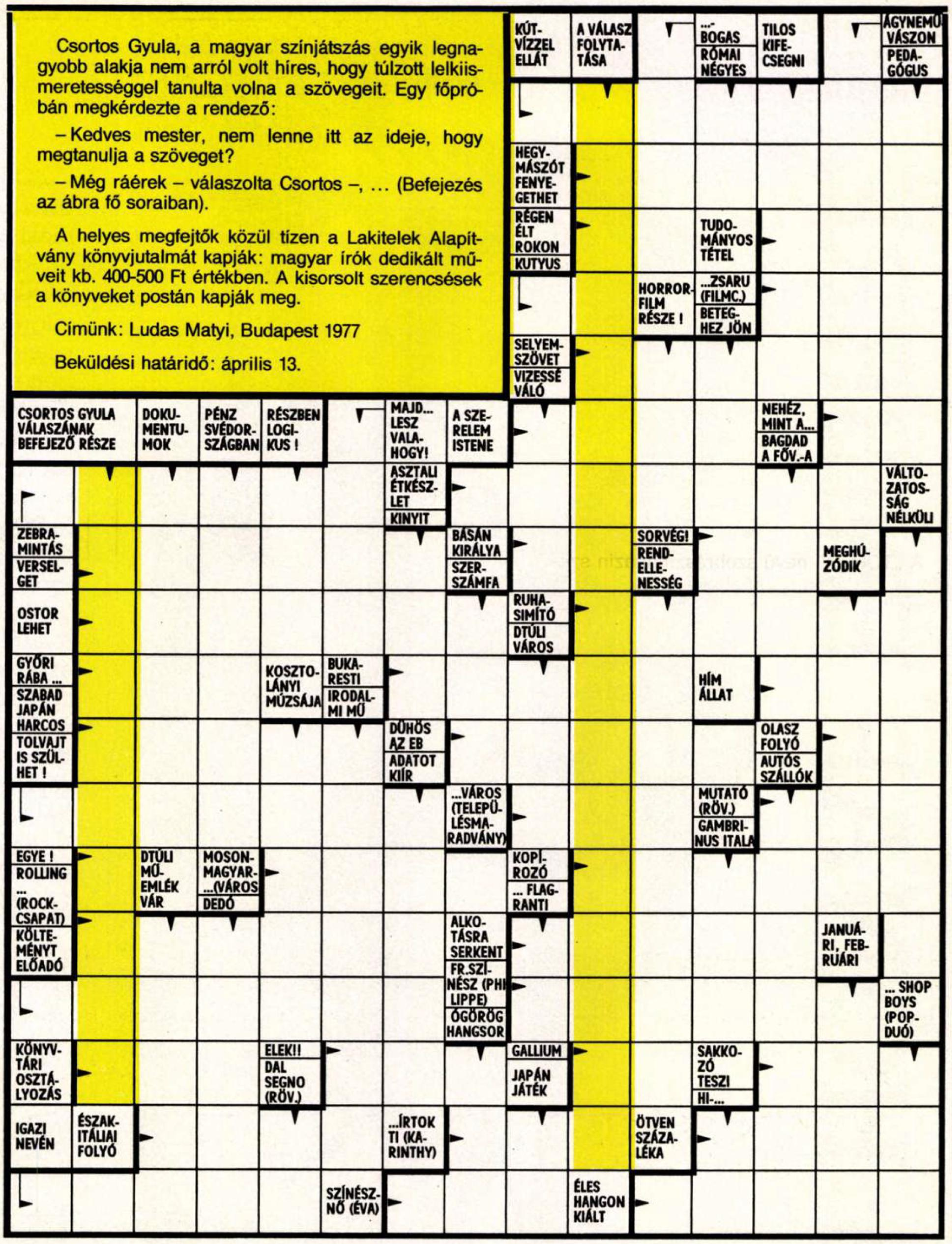
– Kedves mester, nem lenne itt az ideje, hogy megtanulja a szöveget?

– Még ráérek – válaszolta Csortos –, ... (Befejezés az ábra fő soraiban).

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: április 13.

A 11. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:
„– Ja művész úr, én idejében abbahagytam."
Dedikált könyvet nyertek:
Kabók Imre, 1112 Budapest
Habina Vince, 2700 Cegléd
Bors Zoltán, 6724 Szeged
Flink tibor, 8200 Veszprém
Fehérvári Jánosné, 7629 Pécs
Lődör Jenőné, 9700 Szombathely
Lukács Rudolfné, 8900 Zalaegerszeg
Kunsch Ágnes, 2141 Csömör
Zeleniczky Éva, 9200 Mosonmagyaróvár
Vajda Sándorné, 7100 Szekszárd
A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

ÁPRILIS

A HÓNAP EMBERE

FARKAS LAJOS RAJZA

BORISZ JELCIN, minden oroszok hacacárja, aki körül mostanában sok hacacáré zajlik. Népe körében nem túl népszerű, mert jót akar nekik, és az oroszok ehhez nincsenek hozzászokva. Ezekben a napokban találkozik Bill Clintonnal a kanadai Vancouverben. Kiszivárgott hírek szerint Jelcin már gyakorolja is angolul azt a szót, amit a leggyakrabban fog használni tárgyalásukon, s amely így szól: HELP! – azaz: segítség!

Mi is nagyon szívesen segítenénk Jelcinnek, de éppen azért nem tudunk, amiért ő rá van szorulva...

A Ludas Matyi azt kívánja Borisz cárnak, hogy karikatúráját még nagyon sokáig ne kelljen talonba tennünk. Oroszországnak pedig azt üzenjük: E JELCINBEN GYŐZNI FOGSZ!

DA ZDRAVSZTVUJET BORISZ NYIKOLAJEVICS!
GURRÁÁÁÁÁÁÁÁ!

					1 CSÜTÖRTÖK	2 PÉNTEK
3 SZOMBAT	4 VASÁRNAP	5 HÉTFŐ	6 KEDD	7 SZERDA	8 CSÜTÖRTÖK	9 PÉNTEK
10 SZOMBAT	11 VASÁRNAP	12 HÉTFŐ	13 KEDD	14 SZERDA	15 CSÜTÖRTÖK	16 PÉNTEK
17 SZOMBAT	18 VASÁRNAP	19 HÉTFŐ	20 KEDD	21 SZERDA	22 CSÜTÖRTÖK	23 PÉNTEK
24 SZOMBAT	25 VASÁRNAP	26 HÉTFŐ	27 KEDD	28 SZERDA	29 CSÜTÖRTÖK	30 PÉNTEK